

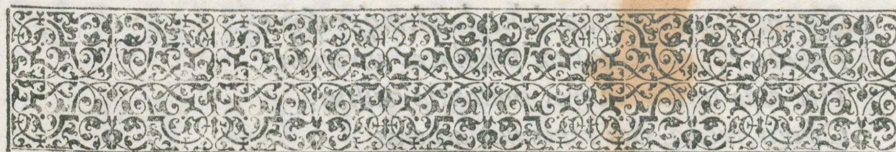

IMAGINES
ET·ELOGIA·VIRORVM
ILLVSTRIVM·ET·ERVDITOR
EX·ANTIQVIS·LAPIDIBVS
ET·NOMISMATIB·EXPRESSA
CVM ANNOTATIONIB·
EX
BIBLIOTHECA
FVLVI·VRSINI
M·D·LXX·
Romæ Ant. Lafrerij Formeis

AD ANTONIVM AELIVM, POLAE EPISCOPVM, Patriarcham Hierosolymitanum,

Laurentij Gambarae Brixiani Carmen.

Raestantes virtute viri, quorum hic liber ora
Viua refert, propriosq; habitus è marmore & ære
Caelatos, multo quondam cum nomine vitam
Duxere in terris: sed, postquam luminis huius
Liquerunt vitalem auram, memoresq; merendo
Mortales fecere sui, per saecula longa
Cum magno splendore iterum vixere per orbem,
Ob positas illis à gratis ciuibus vrbe.
In media, medioq; foro, domibusq; paternis
Fulgentes ære effigies, & iaspide fulua,
Quas ipsi meruere suis virtutibus olim,
Quum multa rerum primas indagine causas
Noscere tentarint scriptis. hinc didita terris
Inclyta fama fuit, qua lucem fert oriens sol,
Quaque cadens summo tenebras inducit Olympo.
Sed, quum tempus edax illorum ex marmore formas
Fregißet, meritosq; vna deleßet honores,
Totq; virum clara in tenebris monumenta iacerent;

 Quam

Quam famam merito debet, laudemq́; referre
Fuluius Vrsinus? qui tot simulacra virorum
Hoc vno in libro, veros imitantia vultus,
Collegit, lucisq́; illos reuocauit ad oras
E tenebris, vitamq́; dedit, quae munere Fului
Tertia nunc illis vita est. hi namque per ora,
Ora virum volitare tuis felicibus audent
Auspiciis nunc, ò Aeli, nec fulgura saeua,
Nec longam annorum seriem, venturaq́; bella,
Venturosq́; timent casus, alacresq́; vicissim
Occurrunt tibi praecipue: nam tu quoque viuo
Marmore caelari, vel gemmis, aut orichalco
Inter & heroum coetus, numerumq́; locari,
Dignus es ob candorem animi, mentisq́;, tuamq́;,
Antoni, cum laude fidem, quam maximus in te
Vidit Alexander positam Farnesius, vsuq́;
Expertus longo est magnis in rebus agendis.
O felix Aeli ante alios, quem conditor alti
Aetheris, & terrae tantis ac talibus vltro
Muneribus vitae primis cumulauit ab annis.

IN LIBRVM IMAGINVM FVLVII VRSINI PRAEFATIO.

T. Pomponium Atticum, scribit Cornelius Nepos in eius vita librum composuisse de viris Illustribus, atque versibus non amplius quaternis, quinisque sub singulorum imaginibus facta, & magistratus eorum descripsisse. Plinius etiam libro 35. cap. 2. non modo Atticum, sed M. quoq; Varronem huiusmodi quoddam volumen edidisse narrat, adiectis in eo septingentorum illustrium non nominibus tantum, sed & aliquo modo imaginibus, non ,,
passum, inquit, intercidere figuras, aut vetustatem aeui contra ,,
homines valere &c. Has autem imagines, quas coniectas in eos libros opinor, consueuisse antiquos cum ex ære, tum è marmore clarissimis viris ponere, ex iis, quae supersunt, earum reliquiis, & ueterum quoque scriptorum monumentis intelligere possumus. quinetiam nomismata nonnullas nobiles ciuitates suorum illustrium ciuium imagine honoris causa signasse, & ex ipsis æreis, argenteisue, & ex auro nomismatibus, quae reperiuntur, colligimus, & Aristoteles in Rhetoricis, ac Iulius Pollux in lib. 10. tradūt. Sed imagines cum in foris, aliisque vrbis locis, tum potissimum in Bibliothecis collocabantur. quarum quidem ponendarum Asinium Pollionem primum auctorem extitisse his verbis indicat Plinius in eodem libro. Siquidem non solum ex auro, argentoue, ,,
aut certe ex ære, in Bibliothecis dicantur illi, quorum immortales ,,
animae iisdem locis loquuntur, quinimo etiam quae non sunt, ,,
finguntur; pariuntq; desideria non traditi vultus, sicut in Homero ,,
euenit. quo maius, vt equidem arbitror, nullum est felicitatis spe- ,,
cimen, quàm semper omnes scire cupere, qualis fuerit aliquis. Asi- ,,
nij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, Bibliothecam di- ,,
cando,

cando, ingenia hominum rempublicam fecit. &c. E quibus Plinij verbis illud quoque, quod ad institutum hoc nostrum maxime pertinet, colligimus, fictas fuisse quorundam imagines ab antiquis, nec in omnibus ueros vultus expressos esse. In Bibliothecae autem atrio scriptorum imagines collocasse Pollionem, Isidorus etiam in etymologiarum libro refert. & ad Atticum scribens Cicero, malo, inquit, in illa sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in istorum sella curuli. & in oratore, Demosthenis imaginem ex ære in Tusculana Bruti villa se uidisse ait. In foris igitur positas etiam fuisse clarorum virorum statuas, ex multorum veterum scriptorum auctoritate constat. itaque Lampridius, Augustum virorum illustrium imagines ex Capitolina arce in Martium campum transtulisse: Dion, Hadrianum multorum amicorum effigies in foro posuisse: Capitolinus, M. Aurelium signa plurimorum nobilium in foro Traiani statuisse scribunt. in cuius quidem fori ruinis, patrum nostrorum temporibus, Claudiani quoque poëtae basis statuae reperta fuit, & in domum Pomponij Laeti, vbi nunc etiam est, translata. Ex iis autem, quos impressimus, Hermis (sic enim statuas illas quadratas sine manibus, & pedibus nominandas esse existimamus) multi sunt superioribus annis ex Hadriani villa Tiburtina eruti, & Romam inde translati: licet nonnullis literae tantum, deiectis uetustate capitibus, supersint; quae dum reponere aliqui suis truncis non satis diligenter curant, aliena capita non suis pectoribus, ut in Aristophane, Heraclito, Carneade, & Isocrate factum est, imposuerunt. quod tamen esset aliquo modo iis ignoscendum, quia antiquo trunco antiquum caput, & si non suum, restituerunt, nisi ueteribus quoque quibusdam imaginibus non sua ipsi nomina addidissent, ut in Thalete, & in utraque Diogenis imagine fecerunt; quae quia in antiquarum imaginum nuper impressum librum irrepserunt, volui uos admonuisse, ne, ueritatis ignoratione, falsa illa, ac subdititia inscriptione deciperemini. Quadratas autem statuas sine manibus & pedibus, cuiusmodi Hermae, qui τετράγωνοι apud Graecos fingi solebant, cum quadratis etiam literis, illustribus viris dicatas ab antiquis fuisse, non aliam ob causam opinor, quàm quòd ea forma, quae sola perfecta, absolutaque sit, illorum virtutem, sapientiamque minime fluxam, minimeque mutabilem indicare uellent. itaque quadratum uirum, qui esset omnibus numeris absolutus, ut est apud Platonem, & Aristo-

& Aristotelem, appellare solitus est Simonides. Hac Hermathenam forma in antiquo æreo nummo signatam animaduertimus, Mineruae scilicet caput galeatæ quadrato Hermae adhaerens; & qui Athenis vna nocte circumcisi ab Alcibiade, praeter vnum Andocidis, Hermae dicuntur, non alios, quam nobilissimorum hominum cum inscriptione vultus referebant: huiusmodi enim Hermas Athenienses uirtutis ergo clarissimis viris posuerunt, ut antiqui Graeci scriptores tradunt, & ipsa indicant Hermarum fragmenta, quae virorum Illustrium nomina praeseferunt. Ea igitur, cum statuarum etiam, sepulcrorumque inscriptionibus, atque elogiis, de tot millibus tam pauca reliqua, in vrbis ruinis reperta, & è Graecia, ut ex historiis intelligimus, pleraque translata, cum multis ab hinc annis, antiquitatis studio, quo tunc mirificè delectabar, deditus, in vnum collegissem, non potui amicissimo meo petenti negare: sed, adiectis breuibus quibusdam annotationibus, breui quoque uiginti dierum spatio, qualescunque illae sint, inter uarias occupationes absolutis, in publicum proferenda dedi.

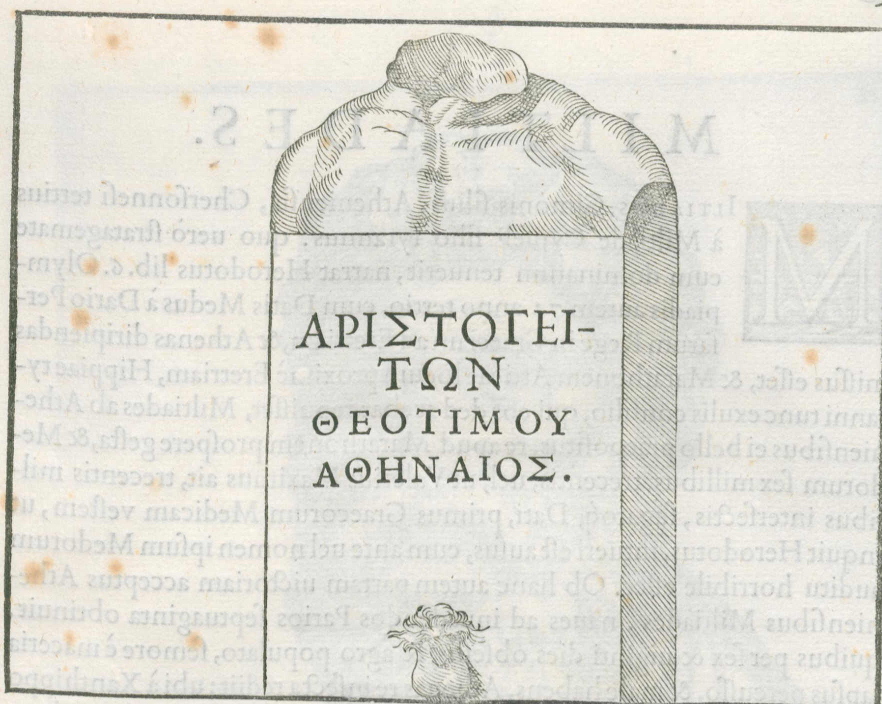

HOC LIBRO CONTINENTVR IMAGINES, ET ELOGIA

Virorum illuſtrium,
Poëtarum,
Philoſophorum,
Hiſtoricorum,
Oratorum,
Grammaticorum,
Iuriſconſultorum,
Medicorum,
Ab epiſtulis Graecis & Latinis,
A ſtudiis,
A bibliothecis Graecis & Latinis.

ARISTOGITON

RISTOGITON, Theotimi filius, Athenienſis, ex Eretria oriundus, vt ſcribit Herodotus, clarurit olympiade 65, Tarquinio Superbo Romæ regnante: quo tempore Athenarum vrbs ſęuo Piſiſtratidarum dominatu tenebatur. Ariſtogiton autem, Hipparcho, Hippiæ Tyranni fratre, in Panathenaica pompa interfecto, immortalem ſui memoriam Athenienſibus reliquit: qui virtutis ergo æneas ei ſtatuas, & Harmodio, tamquam patriæ liberatoribus, atque Tyrannidis extinctoribus, in illuſtri vrbis loco poſuerunt. De quibus ita ſcribit Valerius Maxim. lib. 2. cap. 10. Harmodij, & Ariſtogitonis, qui „ Athenas tyrannide liberare conati ſunt, effigies æneas Xerxes, ea vrbe de- „ uicta, in regnum ſuum tranſtulit. longo deinde interuallo temporis Se- „ leucus in priſtinam ſedem reportandas curauit. Rhodij quoque eas, vrbi „ ſuæ appulſas, cum in hoſpitium publicè inuitaſſent, ſacris etiam puluina- „ ribus collocauerunt. Nihil hac memoria felicius, quæ tantum venerationis „ in tam paruulo ære poſſedit. Res autem Ariſtogitonis geſtæ, & hęc de Hipparchi cæde hiſtoria extat apud Herodotum lib. 5. Sed diſſentit ab eo maniſeſte Thucydides lib. 8. in quo Herodotum ipſum non leuiter carpit, qui, veritatis ignoratione, inconſtantes vulgi opiniones fuerit ſecutus. Ariſtogitonis ſepulcrum in rebus Atticis celebrat Pauſanias.

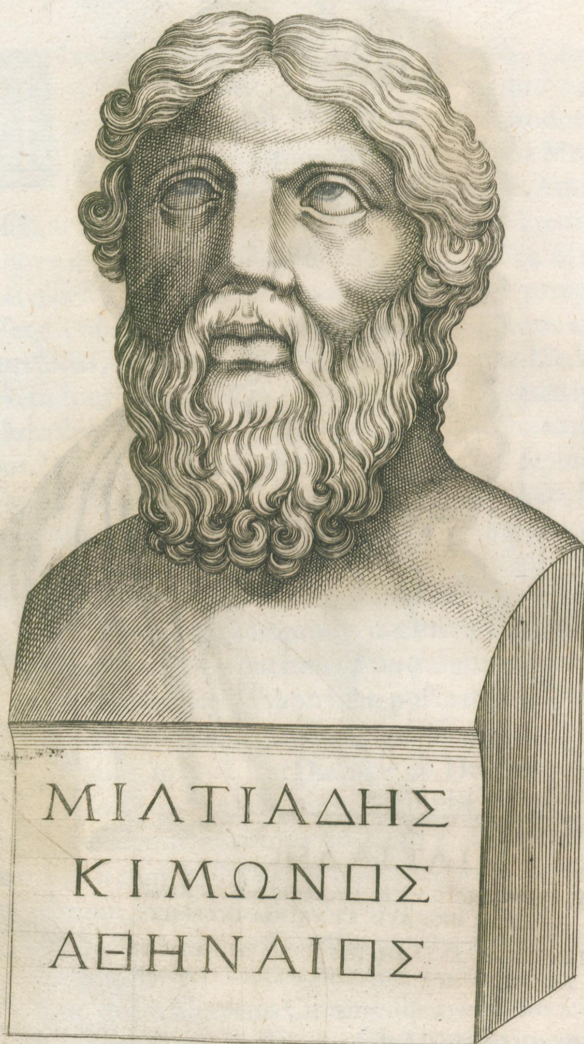
MILTIADES.

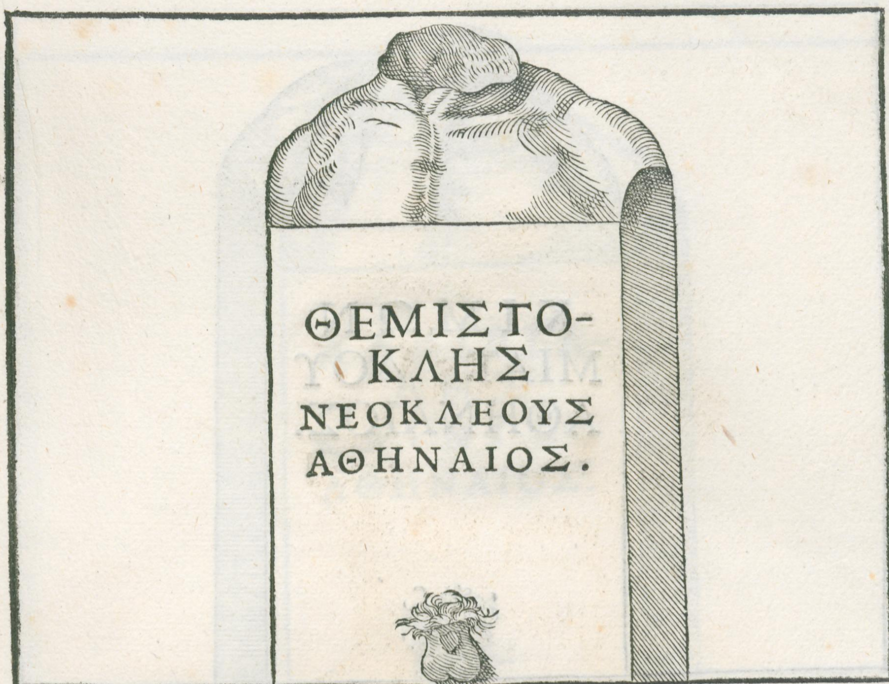

MILTIADES, Cimonis filius, Atheniensis, Chersonnesi tertius à Miltiade Cypseli filio tyrannus. quo uerò stratagemate eum dominatum tenuerit, narrat Herodotus lib. 6. Olympiadis autem 72 anno tertio, cum Datis Medus à Dario Persarum Rege in Graeciam ad Eretriam, & Athenas diripiendas missus esset, & Marathonem Atticae locum proximè Eretriam, Hippiae tyranni tunc exulis consilio, qui eos deducebat, tenuisset, Miltiades ab Atheniensibus ei bello praepositus, re apud Marathonem prospere gesta, & Medorum sex millibus, trecentis, uel, ut Valerius Maximus ait, trecentis millibus interfectis, fugatoq; Dati, primus Graecorum Medicam uestem, ut inquit Herodotus, intueri est ausus, cum ante uel nomen ipsum Medorum auditu horribile esset. Ob hanc autem partam uictoriam acceptus Atheniensibus Miltiades, naues ad inuadendos Parios septuaginta obtinuit. quibus per sex & uiginti dies obsessis, & agro populato, femore è maceria lapsus percusso, & male habens, Athenas re infecta rediit: ubi à Xanthippo Periclis patre accusatus, quòd Athenienses circumscripsisset, ipse quidem, quod putrescente femore iaceret in lecto, per se non respondit; sed pro eo amici eius, Marathonij belli imprimis mentione facta, populi interuentu, ne capitis damnaretur, obtinuerunt: quinquaginta tamen talentis mulctatus in carcere decessit; quæ Cimon filius post patris mortem exsoluit. Sepultus autem est Athenis Miltiades in patrio monumento, quod Cimonium appellabatur, in loco, qui Diacoele ab Herodoto, à Marcellino autem Rhetorę Coele nominatur, prope Meliridas portas. De Miltiadis autem morte ita Valerius Maximus lib. 5. cap. 3. Bene egissent Athenienses
„ cum Miltiadę, si eum, post trecenta millia Persarum Marathonę deuicta, in
„ exilium protinus misissent, ac non in uinculis & carcere mori coëgissent.
„ Sed, ut puto, hactenus saeuire aduersus optime meritum abunde non duxe
„ runt: imo ne corpus quidem eius, sic exspirare coacti, sepulturae prius man-
„ dari passi sunt, quam filius eius Cimon eisdem uinculis se constringendum
„ traderet. Graecos autem uersus, qui sub Miltiadis imagine incisi sunt, ita
„ in latinum uertit Laurentius Gambara Brixianus.

Miltiade, norunt omnes tua facta, sciuntq;
Virtutem Persae cum Marathone tuam.

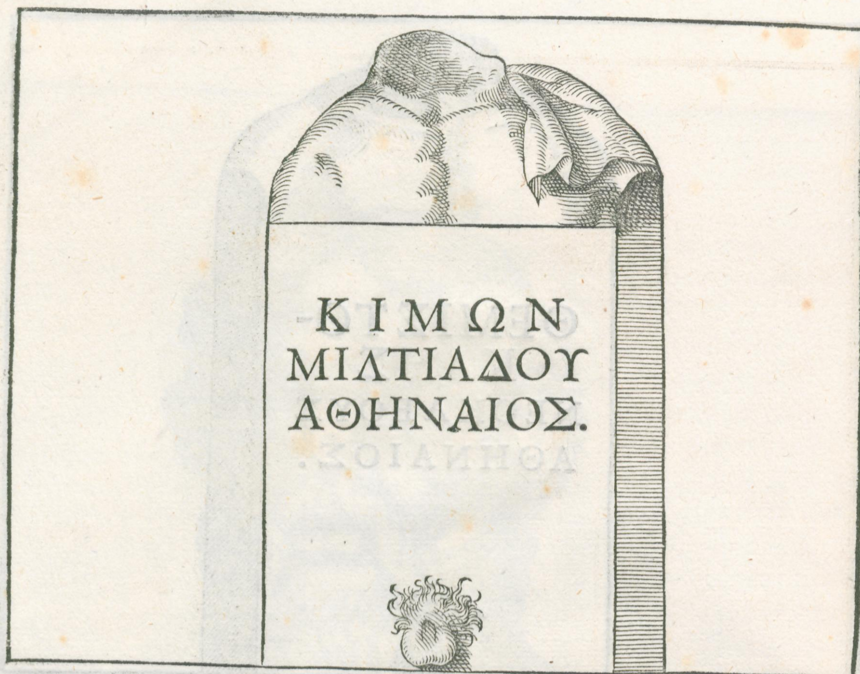

ΜΙΛΤΙΑΔΗϹ
QVI PERSAS BELLO VICIT MARATHONIS IN ARVIS
CIVIBVS INGRATIS ET PATRIA INTERIIT
ΠΑΝΤΕϹ ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙϹΑϹΙΝ
ΠΕΡϹΑΙ ΚΑΙΜΑΡΑΘΩΝ ϹΗϹ ΑΡΕΤΗϹ ΤΕΜΕΝΟϹ

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

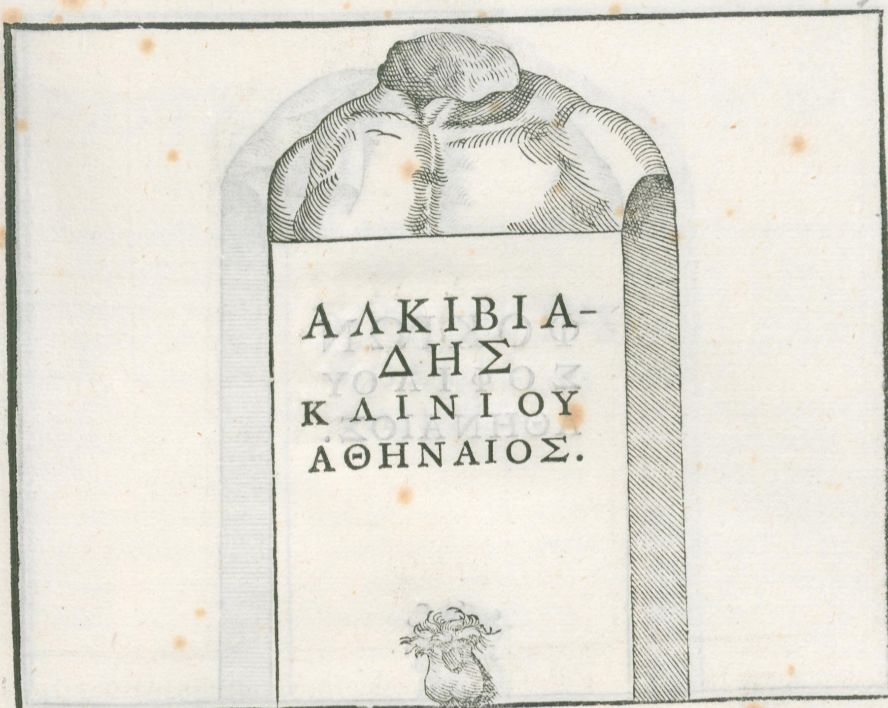

THEMISTOCLES Neoclis filius, Athenienſis ex vico Phreario, tribuq; Leontide, floruit non multos poſt exactos Romæ reges annos; vir incredibili quadam conſilij, atque ingenij magnitudine, memoria autem tãta, vt ciuium omnium nomina teneret. Olympiadis 75 anno primo bello contra Perſas Imperator ab Athenienſibus prępoſitus, nauali apud Salaminem commiſſa pugna, victor ſeruitute Græciam liberauit. atque ita de Athenienſium Repub. meritus, non tamen ſuorum ciuium odium effugere potuit; ſed, ingrati populi pulſus iniuria, & in exilium miſſus, ad Artaxerxem ſe in Aſiam contulit, magniſq; muneribus à Rege donatus Magneſiæ habitauit. Huius, inquit Probus in eius vita, ad noſtram memoriam monumenta manſerunt duo, Sepulcrum propè opidum, in quo eſt ſepultus: ſtatuæ in foro Magneſiæ: de cuius morte multis modis apud pleroſque ſcriptum eſt, ſed nos Thucydidem potiſſimum auctorem probamus, qui illũ ait Magneſiæ morbo mortuum, neq; negat fuiſſe famam venenum ſua ſponte ſumpſiſſe, cum ſe, quæ Regi de Gręcia opprimenda pollicitus eſſet, pręſtare poſſe deſperaret. Idem oſſa eius clam in Attica ab amicis ſepulta, quoniam legibus non concederetur, ꝙ proditionis eſſet damnatus, memoriæ prodidit. Themiſtoclis autem res geſtæ apud Thucydidem, & Plutarchum ſunt in promptu. De morte Valerius quoque Maximus ſcribit, inſtituto ſacrificio exceptum patera tauri ſanguinem hauſiſſe. De ſepultura illud addit etiam Plutarchus, Diodorum hiſtoricum in libro de monumentis narrare Themiſtocli ſepulcrum apud Piræum portum, quem ipſe ędificauerat, conſtructum fuiſſe.

Cimon

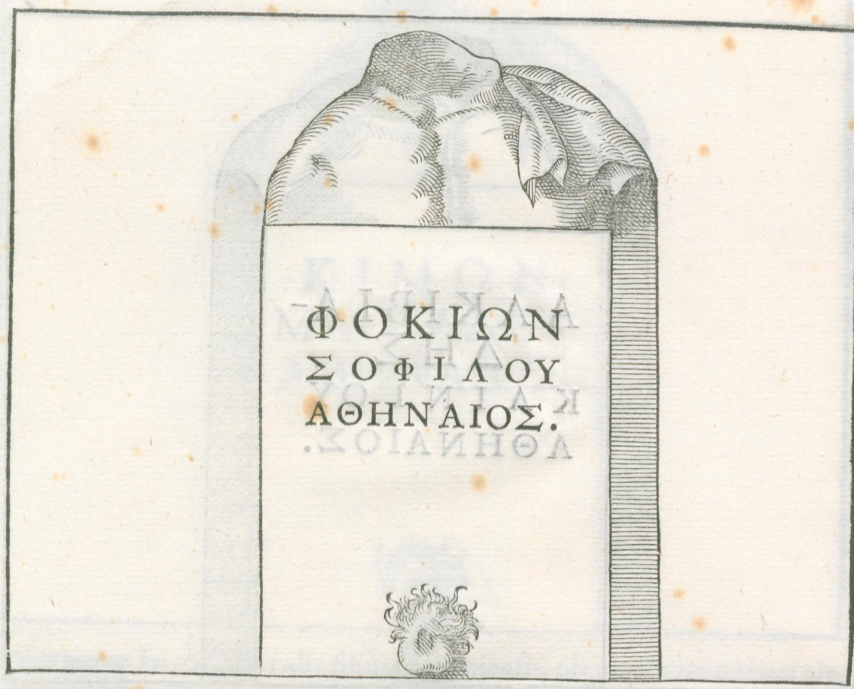
IMON Miltiadis filius, Atheniensis, ob præstitam parenti pietatem in primis clarus, floruit olympiade 77, cuius anno tertio, Demotione archonte, ab Atheniensibus ad liberandas Persico dominatu Græcas ciuitates cum imperio missus est: Quibus receptis, victor domum reuersus, iudicium, certamenq; Tragœdorum instituit, & Athenarum arcem, quæ meridiem spectat, de hostium manubiis exornauit. Cum itaque maximis fortunæ bonis, honoribusq; amplissimis, & rerum gestarum gloria floreret, suspectus esse Atheniensibus cœpit, & in exilium pulsus, quinto anno reuocatus est. Moritur autem in oppido Citio, cum in morbum grauem incidisset. De Cimone videndus Æmilius Probus in eius vita.

Alcibiades

LCIBIADES Cliniæ filius, Atheniensis, ex amplissima familia natus ad omnem laudem, claruit qua Socrates aetate, cuius etiam disputationibus eruditus, vir excellens consilio, & eloquentia habitus est; Athenisq; per annos multos & urbanis eodem tempore & bellicis rebus praefuit. Alcibiadis autem res gestas narrat Thucydides, & qui eius quoq; uitam scripsere Plutarchus, & Aemilius Probus, è quibus illustria huius uiri facta petenda sunt. Valerius etiam Max. lib. 6. cap. 9. ita de Alcibiade scribit. Iam Alcibiadem quasi duae »
partitae fortunae sunt: altera, quae ei nobilitatem eximiam, abundantes di- »
uitias, formam praestantissimam, fauorem ciuium propensum, summa im- »
peria, praecipuas potentiae uires, flagrantissimum ingenium assignaret; al- »
tera, quae damnationem, exilium, uenditionem bonorum, inopiã, odium »
patriae, uiolentam mortem infligeret &c. Et lib. 1. cap. 7. de Alcibiadis morte »
ita scribit. Alcibiades quoq; miserabilem exitum suũ haud fallaci nocturna »
imagine speculatus est: quo enim pallio amicae suae dormiens opertum se »
uiderat, eo interfectus, & insepultus iacens contectus est &c. Itaque Cicero »
lib. 2. de Diuinat. de hac ipsa re ita. Alcibiades cum esset proiectus inhuma- »
tus, ab omnibusq; desertus iaceret, amica corpus texit suo pallio. Annos aũt »
circiter 40 natus diẽ obiit. Alcibiadem oris pulchritudine ceteris suae aetatis Atheniẽsibus praestitisse tradunt, atq; in omni aetatis gradu maximũ sem per decorẽ, formosamq; hominis speciem praesetulisse. Pausanias in Atticis scribit Alcibiadem depictum fuisse Athenis à Polignoto cum monumentis equestris victoriae ad Nemeã; & statuae in Comitio Romae meminit Plinius.

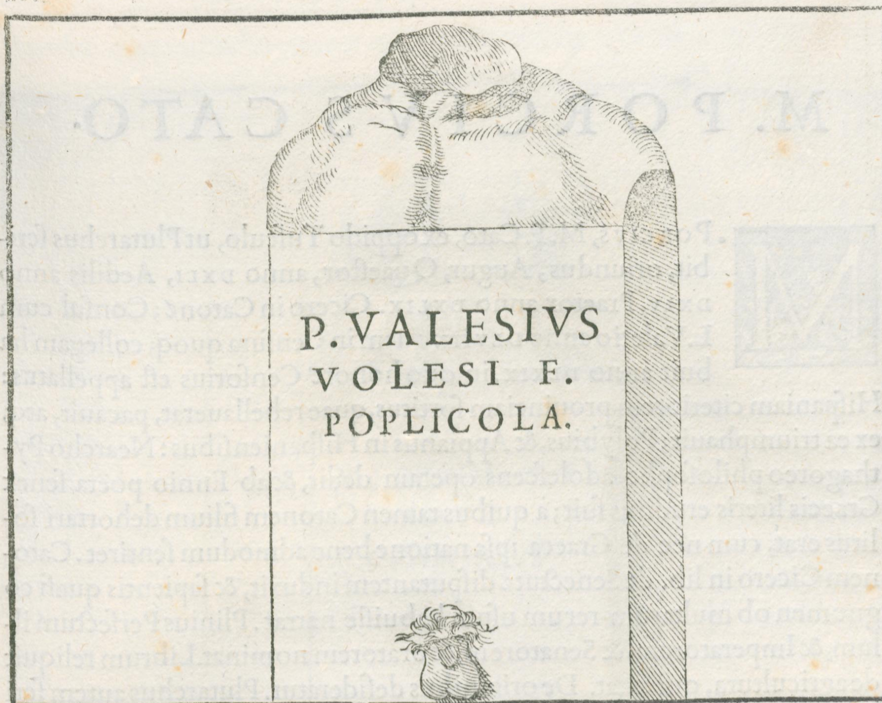
Phocion

PHOCION Athenienſis, quibus parentibus ortus fuerit, ignorare ſe ſcribit Plutarchus in eius vita. nos tamen Sophilo patre natum intelligimus ex antiqua inſcriptione. Claruit autem qua Magnus Alexander ætate: quem tantũ honoris Phocioni tribuiſſe tradit hiſtoricus Duris, ut nulli mortalium, pręterquam ipſi, & Antipatro, ſalutem in epiſtolis diceret. Eius geſta cum ab aliis multis, tum à Plutarcho in eius vita referuntur. Fuit autem cognomẽto
„ Bonus appellatus, ut Probus ſcribit, & Valer. Max. indicat his uerbis in li-
„ bro 3. cap. 8. Placidi, & miſericordes, & liberales, omniq; ſuauitate tempe-
„ rati mores Phocionis, quos optimè profectò conſenſus omnium bonitatis
„ cognomine decorandos cenſuit. Phocion, ut Probus ſcribit, cum prope ad octogeſimum annum proſpera perueniſſet fortuna, extremis temporibus magnum in odium uenit ſuorum ciuium. Itaq; damnatus, quòd Piraeeum prodidiſſet, traditusq; vndecemuiris, ut moris erat Athenis, epoto veneno interiit: eiuſque Eleuſinem tranſlatum corpus igne crematum eſt, & ſepulcro conditi cineres. Populum deinde Athenienſem, viri deſiderio, ſtatuam ei ex ære in illuſtri vrbis loco poſuiſſe refert Plutarchus.

P.Valerius

. VALESIVS, Volesi filius, eiectis Regibus, cum Bruto consul Tarquinio Collatino suffectus anno CCXLIV, atque in eo honore ob populares latas leges Poplicola appellatus, triumphauit primò de Veientibus, Tarquiniensibusq́; secundò de Sabinis. Huic honoris causa tributum est, ut fores aedium non, introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo, aperirentur. Dionysius lib. v, & Plutarchus in eius vita. Et in vrbe ipse, posteriq́; eius sepelirentur, concessum est. Itaque, ut idem scribit Dionysius, prope Forum in Velia publico elatus funere, sepulcro, in quod gens postea Valeria inferri consueuit, conditus fuit, anno CCL, Postumio Tuberto, & Agrippa Menenio coss. Liuius lib. II. Val. Max. lib. VI. & Cicero Academ. lib. IV. In capitolinis magistratuum monumentis Volusus, & in argenteis numis scriptum est. In hoc tamen lapide, & in alio, qui apud me est, Volesus. Valesius autem pro Valerius antiqua scriptura, ut Fusius, & Papisius, pro Furius, & Papirius. ita enim ante Appij Coeci aetatem, qui primus R literam protulisse dicitur, scribebant. Liuius lib. III. Cicero Epistol. IX. ad Papirium Paetum, & Varro de lingua Lat. lib. VI.

M. PORCIVS CATO.

. PORCIVS, M. F. Cato, ex oppido Tusculo, ut Plutarchus scribit, oriundus, Augur, Quaestor, anno DXLI, Aedilis anno DXLV, Praetor anno DXLIX. Cicero in Catonē; Consul cum L. Valerio anno DLVIII. quem in Censura quoq; collegam habuit anno DLXIX. in quo honore Censorius est appellatus: Hispaniam citeriorem prouinciam sortitus, quae rebellauerat, pacauit, atq; ex ea triumphauit; Polybius, & Appianus in Hispaniensibus: Nearcho Pythagoreo philosopho adolescens operam dedit, & ab Ennio poëta senex Graecis literis eruditus fuit; à quibus tamen Catonem filium dehortari solitus erat, cum nec de Graeca ipsa natione bene admodum sentiret. Catonem Cicero in lib. de Senectutē disputantem induxit, & sapientis quasi cognomen ob multarum rerum usum habuisse narrat. Plinius Perfectum illum, & Imperatorem, & Senatorem, & oratorem nominat. Librum reliquit de agricultura, qui extat. De originibus desideratur. Plutarchus autem scribit Catonem propria manu historias maiusculis literis exarasse. Moritur initio tertij Punici belli, annos natus quinque & octuaginta, ut Cicero in libro de claris oratoribus scribit. Plutarchus autem anno aetatis nonagesimo Catonem accusasse Ser. Sulpicium Galbam affirmat, statuamq; ei populi iussu in Hygiae templo positam fuisse. Quod autem in altera argentei nummi parte uictoriae simulacrum cum literis, Victrix, adiectum est, pertinere arbitror ad id, quod Liuius lib. 35 scribit. aediculam Victoriae Virginis prope aedem Victoriae Catonem biennio postquam uouit dedicasse. quo loco uidendum, an pro Virginis sit Victricis scribendum, licet apud Sex. quoque Rufum, & P. Victorem in VIII regionē eodem modo scriptum reperiatur.

M·PORCIVS·M·F
CATO
CENSORIVS

OMERVS quibus parentibus ortus, quibusue temporibus floruerit, incertum est: uariant enim inter se Graeci scriptores, qui haec curiosius conquisierunt; nec in tanta opinionum uarietate, quid potissimum sequamur, habemus. De patria quoq; inter nobilissimas Graeciae ciuitates contentio fuit. Chios igitur, qui Homerũ ciuem esse suum dicerent, eius imaginem suis nomismatibus impressisse tradit Aristoteles lib. II. Rhetor. & Iulius Pollux lib. x. Smyrnaeos autem, quod prope Meletem Smyrnae fluuium natum esse confirmarent, non modo nomismata Homeri imagine signasse, sed delubrum etiam eius, Homeraeum dictum, in opido dedicauisse scribit Cicero in oratione pro Archia poëta, & Strabo li. XIII. itaq; Amastrianorum in Ponto ciuitas, Smyrnaeorum, ut opinor, colonia, non aliam ob causam in altera nomismatis parte Meletem ipsum fluuium impressit. Pausanias in Phocis scribit, pro foribus tẽpli Apollinis Delphici fuisse Homeri statuam æream, superimpositam columnae, in qua incisum esset Apollinis responsum, quod ipsi Poëtae, de patria sua sciscitanti, editum narraretur. atq; hic idem scriptor in rerum Eliacarum lib. I. Homeri statuae, in Iouis Olympici tẽplo positae, meminit. Ipsam autem Homeri imaginem fictam fuisse ab antiquis scribit Plin. lib. XXXV. c. II. Asinius quoq; Pollio, cũ in Bibliotheca illa nobili, quã de manubiis Romae primus aperuit, scriptorum imagines collocasset, Homeri, ꝙ ueram nõ haberet, fictam posuisse dicitur. Itaq; Aelianum in villae suae Bibliotheca, quã uia Ostiensi Romae struxerat, huiusmodi quandam Homeri imaginem collocasse credendũ est. quem nos Aelianum eũ esse existimamus, cuius de animalibus, & uaria historia Graece scripti extãt libri. Eius autem Graeca de Homero epigrammata ita in latinum conuertit Laurentius Gambara Brixianus.

Hoc multa simulacrum hospes quod conspicis arte
Caelatum, est uatis Maeonij effigies.
Hic lumen Musarum ingens, tubaq; orbis Homerus
Heroum cecinit, caelicolumq; genus.
Claraq; Graiugenum celebrauit facta, suoq;
Carmine lux illis ille secunda fuit.

Quod natale solum fuerit mihi, quique parentes,
Aeliane, haud cecini, nunc tibi uera canam.
Ipse mihi patria est orbis; sed dicor Homerus:
Quodq; cano, dictat Calliopeia mihi.

Quo pacto te immortalem fecere Camoenae,
Foemina si in lucem te dedit aetheream?
Si immortalis eras, cur nam diuine Poëta
Inter mortales te posuere homines?
Verum ego nunc noui: partim te maximus orbis
Esse hominem, partim te putat esse Deum.

Z3
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΔΙΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΣ

SOPHOCLES.

Ophocles, Sophili filius, in Colono Atticae natus, floruit qua Pericles aetate, cuius etiam collega in Praetura fuit, Socrate decem, & ſeptem annis ſenior. Tragicorum poëtarum princeps, fabulas docuit CXXIII, ut ſcribit Suidas. Cum ad ſummam ſenectutem tragoedias feciſſet, grano vuae ſtrangulatus interiit quinto, & nonageſimo aetatis ſuæ anno. Eius imaginem habemus palliatam, quemadmodum Menandri, de qua infra dicemus. Sophocli ſtatuam ab Athenienſibus in theatro dedicatam fuiſſe, ſcribit Pauſanias in Atticis.

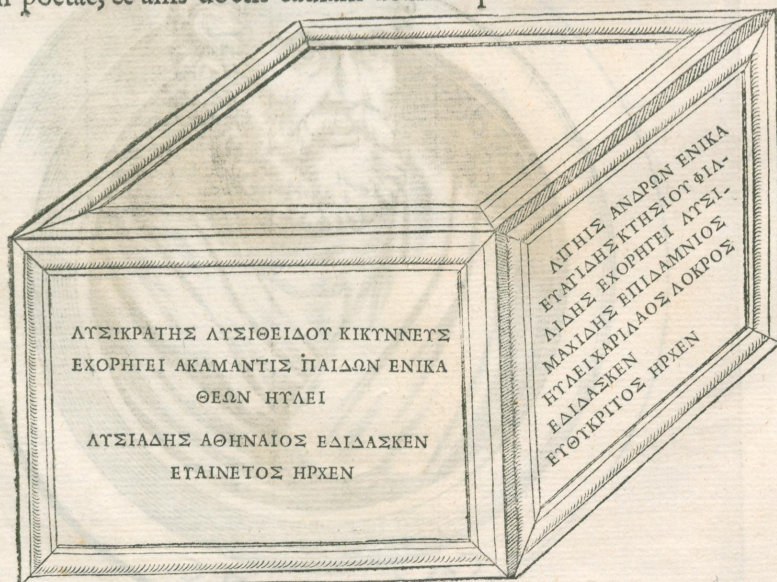

ϹΟΦΟΚΛΗϹ

EVRIPIDES.

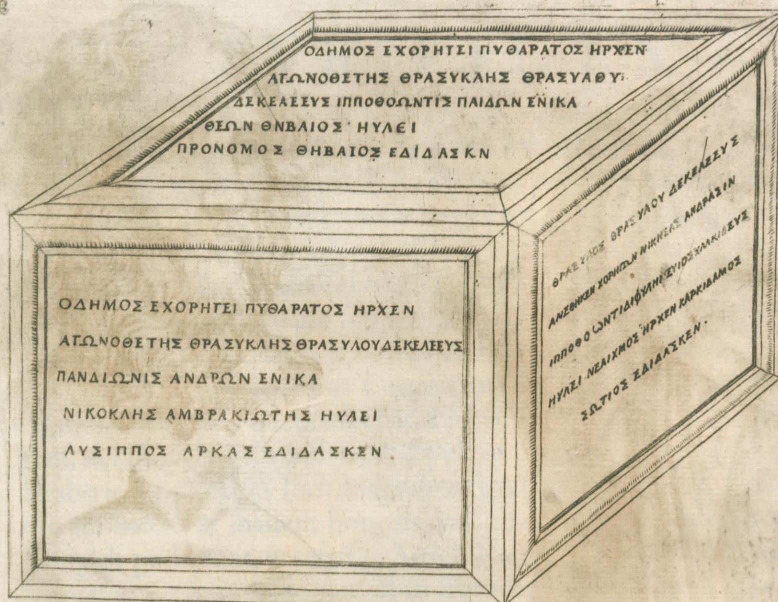
EVRIPIDES, Mneſarchi filius, Athenienſis ex Tribu Cecropidę, natus Olympiadis LXXV anno primo, Calliade archonte, uel, ut alij, LXX, quo die Xerxes rex ab Athenienſibus eſt fugatus fabulas docuit quinque & ſeptuaginta, in quibus quinquies tantum uiciſſe Iudicum iniuria tradit M. Varro. Earum exemplar, ipſius Euripidis manu ſcriptum, & Ptolemaeo regi ab Athenienſibus donatum, in Alexandrina bibliotheca ſeruabatur, ut Galenus annotauit. Moritur Euripides, cum LXXV aetatis annum ageret, laceratus ab Archelai regis canibus, apud quem uiuebat. Eius oſſa, petentibus Athenienſibus negata, in Pellam fuere tranſlata, & ſepulcro ex marmore condita: quãquam Strabo in Argiuorum foro magnifice ſepultum Euripidem ſcribit. Athenienſes autem & inanem honoris cauſa tumulum, & ſtatuam in theatro Euripidi poſuerunt, ut refert in Atticis Pauſanias. Sed in Conſtantinopolitano quoque gymnaſio (ut eſt in libro Epigramm. Graecorum quinto) Euripidis ſtatua fuit, cuius imaginis baſi ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ nomen cum Ei in ſecunda ſyllaba, non ut vulgo, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ inciſum, producendi ſyllabam Ioni poëtae, & aliis doctis cauſam dediſſe opinor.

LYSIADES *Athenienſis fabulam docuit, archonte Euaeneto, Olympiadis* CXI. *anno ſecundo. Poetae nomen, quod ſciam, alibi non exſtat.*

CHARILAI *quoque Locri nulla eſt apud Graecos ſcriptores mentio. Ex antiquo tamen lapide intelligimus Athenis fabulam docuiſſe, cum archon eſſet Euthycritus, anno primo Olympiadis* CXIII.

ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ
ΕΥΡΕΙΠΙ
ΔΗΣ
ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ
ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

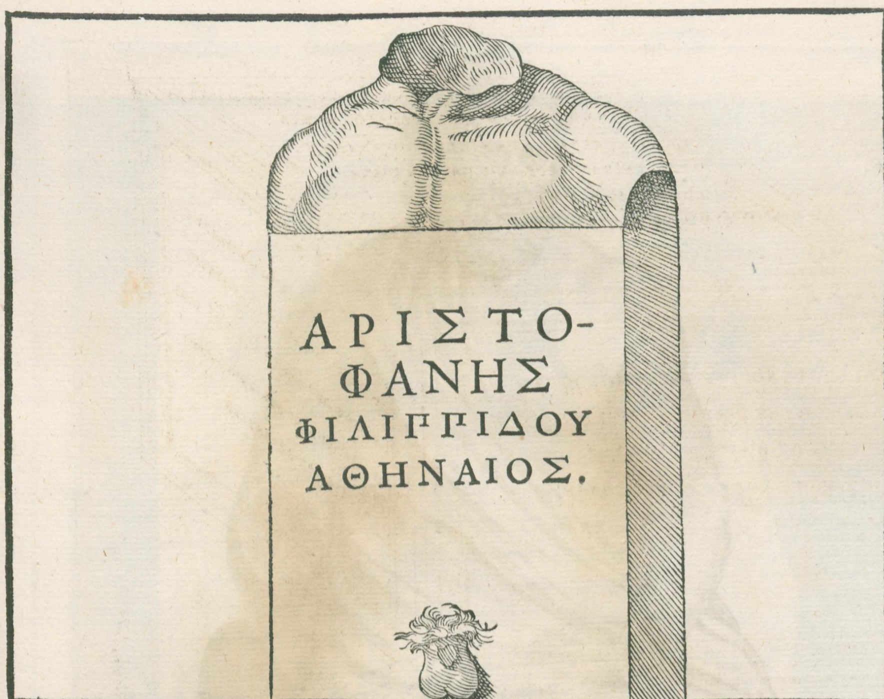
LYSIPPVS

LYSIPPVS Arcas poeta Tragicus, claruit olympiadis centesimae uigesimae octauae anno secundo, cum archon esset Athenis Pytharatus. Eius meminit Athenaeus. Lib. ij. & viij. adductis fabularum nominibus, quae quidem ipse legit: Suidas etiam in uoce Lysippus.

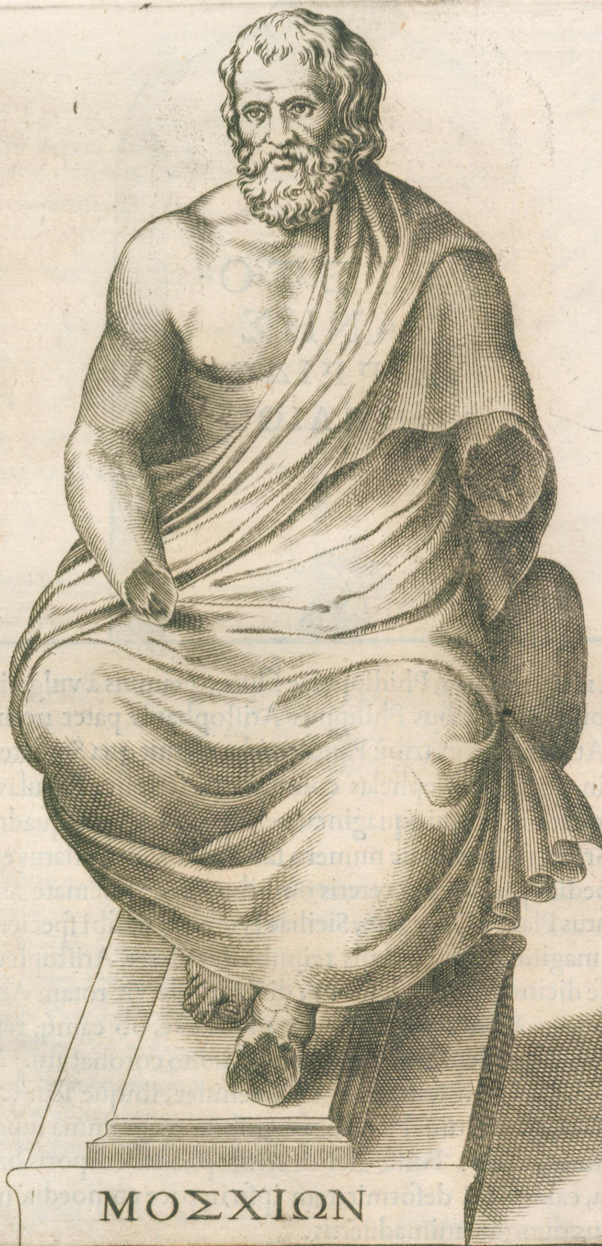
PRONOMVS

PRONOMI Thebani nulla extat mentio apud scriptores, quos ipse quidem legerim: Ex antiqua autem inscriptione docuisse illum fabulas Pytharato archonte colligere possumus: atque illud hoc loco notandum est, Terentij fabularum inscriptiones, simili quadam uerborum formula conceptas esse, qua Graecę sunt hae, quas ex antiquo lapide descripsimus: Vt enim habet antiqua inscriptio, ὁ δῆμος ἐχορήγει, ita Terentianus Liber. Aedilium Curulium nomina, ad quos ludorum cura pertinebat. et illud. πρόνομος ἐδίδασκεν, nihil aliud est, quàm Terentianum hoc Graeca Menandru: et hoc quoque, modulauit Flaccus Claudi tibijs duabus. Graecis illis planè respondet, θέων θηβαῖος ηὔλει, atque ut in Graeca inscriptione Archontis nomen adiectum est, Ita consulum in latina, quibus annus, quo acta esset. fabula indicaretur.

CARCIDAMVS patria Sotius, si modo è marmore fideliter descripta est uox illa ΣΩΤΙΟΣ, nam ego quidem de mendo suspicor, fabulam docuit archonte Athenis Neaechmo: nos tamen nec poetae nomen, nec archontis alibi reperire potuimus.

RISTOPHANES, Phidippidae filius, (quamuis à vulgatis omnibus ſcriptoribus Philippus Ariſtophanis pater nominetur) Athenienſis ex tribu Pandionidę, claruit qua Socrates aetate, in quem & Nephelas comoediam ſcripſit. Fabulas docuit quatuor & quinquaginta, uel, ut alij uolunt, quadraginta: variant enim Graeci ſcriptores de numero fabularum. Appellatus eſt vulgo Athenis Comoediae poëta, cum ceteris omnibus in eo poëmate antecelleret. Itaque rogatus Plato à Dionyſio, Siciliae tyranno, ut ſibi ſpeciem quandam, & quaſi imaginem Athenienſis reipub. oſtenderet, Ariſtophanis Nephelas ei miſiſſe dicitur, quibus iudicaret diuinus ille vir totam Athenienſis reipub. rationem, & inſtituta optime expreſſa eſſe, ob eamq; rem fuiſſe Ariſtophanem ab Athenienſibus ſacrae oliuae ramo coronatum. Moritur Athenis, cum ad ſummam ſenectutem perueniſſet, ibique ſepulcro conditur, quod cum aliorum, tum Platonis pernobile epigramma ſuperimpoſito lapidi inciſum habuit. Fuiſſe dicitur Ariſtophanes corporis habitu, & forma quadrata, caluitij ſui deformitatem ipſo in pace comoedia notantę: quod Plutarchus quoque animaduertit.

MOSCHION *poeta Comicus, quo tempore vixerit, quoue loco natus fuerit, nondum reperire apud antiquos scriptores licuit. Eius autem uersus ex Comoedijs quas scripsit, multi adducuntur à Clemente Alexandrino, stromatum lib. vi, et Ioanne stobaeo, qui fabularum quoqꝫ nomina Themistoclem scilicet. & Pheraeos, adijciunt.*

·CALLISTHENES·

CALLISTHENES *Lysimachi filius Atheniensis, poeta Comicus, natus patre Schoenoploco, id est, restione, Schoenion ipse, hoc est funiculus appellatus est. quod Comoediarum scriptor fuerit, in altera tabellae marmoreae parte, personam adiectam opinor; Eius Comoedias aliquot citant Athenaeus & Suidas, quamuis corruptè apud vtrumq; Callias pro Callisthenes nominetur.*

MENANDER.

ENANDER, Diopithis filius, nouae comoediae poëtarum princeps, natus est Athenis, Olympiadis CIX anno tertio, archonte Sosigene, ut ex Graeca antiqua inscriptione colligimus. Fabulas composuit centum & quinque, ut ex Apollodori uersibus notat Gellius.

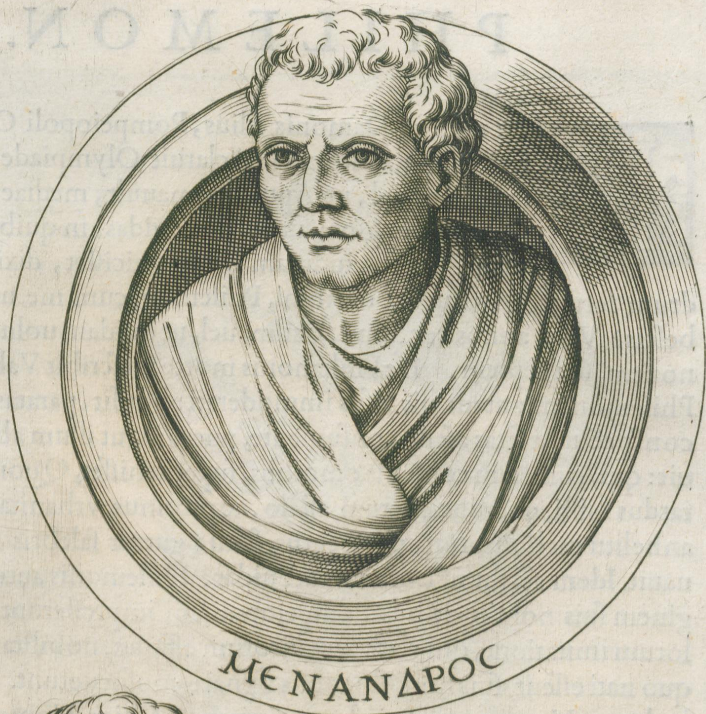
Κηφϊσϊεὺς ὢν ἐκ Διοπείθευς πατρὸς
Πρὸς τοῖς ἑκατὸν πέντε γράψας δράματ'
Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

Donatus in uita Terentij refert ex Q. Consentij auctoritate, redeuntem è Graecia Terentium in mari periisse cum centum & octo fabulis conuersis è Menandro. itaque non immerito dimidiatus Menander à C. Cesare appellatus est. Cum quinquagesimum secundum aetatis annum ageret, moritur Menander submersus, dum in Piraeeo portu nataret, archonte Athenis Philippo, Olympiadis CXXII anno secundo. Eius sepulcrum celebri loco uenientibus ex Piraeeo in Attica conspicitur, ut notat Pausanias; qui statuam quoque in theatro ab Atheniensibus Menandro positam fuisse refert in Atticis. alia quoq; Menandri statua in Constantinopolitano gymnasio fuit, Christodori Epigrammate celebrata. Fuit Menander aspectu strabo, sed ingenij acumine insignis. Aeliani autem Graeca de eo Epigrammata, quae incisa in marmore iuxta Homeri statuam legebantur, ita uertit Laurentius Gambara.

Tuq; Menander eras iuxta statuendus Amorem,
Cuius erant fidei credita sacra tuae.
Est tecum nam semper Amor, & dignus amari
Es, quicunque tuam viderit effigiem.

Tu laetus comes es, sociusq; Menander Amoris,
Qui cincta è sertis tempora semper habes.
Mortales placidam docuisti viuere vitam,
Innumeris hilarans ampla theatra iocis.

Non male te posui contra mihi, care Menander,
Maeonium vatem, qui loca prima tenet.
Namque dedit quondam partes tibi habere secundas
Insignis claro nomine Aristophanes.

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ
ΚΗΦΙϹΙΕΥϹ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟϹ ϹΩϹΙΓΕΝΟΥϹ
ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝ ΕΤΩΝ Ν̄
ΚΑΙ Β̄ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟϹ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ Β̄
ΚΑΙ Ā ΕΤΟϹ ΤΗϹ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΟΥ ΤΟΥ ϹΩΤΗΡΟϹ ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΕΧΡΗΝΜΕΝΣΤΗΣΑΙ ΣΥΝΕΡΩΤΙΦΙΛΩΣΕΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΩΣΥΝΖΩΝΕΤΕΛΕΙΣΟΡΓΙΑΤΕΡΠΝΑΘΕΟΥ
ΔΗΛΟΣΔΕΙΦΟΡΕΩΝΑΙΕΙΘΕΟΝ ΟΠΠΟΤΕΚΑΙΝΥΝ
ΣΗΝΜΟΡΦΗΝΚΑΤΙΔΩΝΑΥΤΙΚΑ ΠΑΣ ΣΕΦΙΛΕΙ

ΦΑΙΔΡΟΝΕΤΑΙΡΟΝΕΡΩΤΟΣΟΡΑΣ ΣΕΙΡΗΝΑΘΕΑΤΡΩΝ
ΤΟΝΔΕΜΕΝΑΝΔΡΟΝΑΕΙΚΡΑΤΑΠΥΚΑΖΟΜΕΝΟΝ
ΟΥΝΕΚΑΡΑΝΟΡΩΠΟΥΣΙΛΑΡΟΝΒΙΟΝΕΞΕΔΙΔΑΞΑ
ΗΔΥΝΣ ΣΚΗΝΗΝΔΡΑΜΑΣΙΠΑΣΙΓΑΜΩΝ

ΟΥΦΑΥΛΩΣΕΣΤΗΣΑΚΑΤΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΞΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΤΗΣΔΕΓΟΜΗΡΕΙΗΣ ΦΙΛΤΑΤΕΜΟΙ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΑΛΛΑΣΕ ΔΕΥΤΕΡΑΕΤΑΞΕΣΟΦΟΣΚΡΕΙΝΕΙΝΜΕΤΕΚΕΙΝΟΝ
ΓΡΜΜΑΤΙΚΟΣΚΛΕΙΝΟΣΠΡΟΣΘΕΝΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

PHILEMON.

HILEMON, Damonis filius, Pompeiopoli Ciliciæ natus (ut ſcribit Strabo lib. XIIII) claruit Olympiade CXI, nouae comoediae, uel, ut Apuleius mauult, mediae poëta. fabulas docuit nonaginta, ut teſtatur Suidas: in quibus cum Menandrum ſaepius iudicum iniuria uiciſſet, dixiſſe illi Menandrum ferunt, Bona uenia dic mihi, Philemon, cum me uincis, num erubeſcis? Vixit annos centum & vnum, uel, ut quidam uolunt, nonaginta & nouem, ſeu ſeptem. De Philemonis morte ita ſcribit Valer. Max. lib. IX. Philemonem autem uis riſus immoderati abſtulit, paratas ei ficus, atq; in conſpectu poſitas aſello conſumente, puerum, ut illum abigeret, inclamauit: qui, cum, iam comeſtis omnibus, ſuperueniſſet, Quoniam, inquit, tam tardus fuiſti, da nunc merum aſello. ac protinus, vrbanitatem dicti crebro anhelitu cachinnorum proſecutus, ſenilẹ guttur ſalebris ſpiritus praegrauauit. Idem ſcribunt Lucianus & Suidas. Philemonis autem, & Arati imaginem ſuis nomiſmatibus Pompeiopolitani impreſſerunt, aliorum populorum imitatione, qui clarorum uirorum effigies, nobilitandi ſoli cauſa, in quo nati eſſent, ſuis nomiſmatibus ſignare conſueuerunt. Ita Parios Archilochum, Mytilenaeos Sappho poëtriam, & Chios Homerum honoraſſe, narrat Ariſtoteles in Rhetoricis. Extabat Romae ſuperioribus annis alia Philemonis imago è marmore, adſcripto nominẹ ΦΙΛΗΜΩΝ, quam ſe uidiſſe in Bibliotheca Nicolai Cardinalis Rodulphi retulit mihi Pyrrhus Ligorius Neapolitanus, à quo multa accepimus, quae ad huius libri inſtitutum pertinent. hanc fortaſſe indicauit Pierius lib. XXXV ita ſcribens: Auaritiam & ille geſtus in manu ſignificat, cum exporrecta capedunculam aſſimilat; quo geſtu Philemonis Romae ſignum uidi, cum in altera volumen complicatum haberet, idq; tenaciter reſtrictum, ut qui pretium ſibi depoſceret, non, niſi eo numerato, librum exhibiturus. ferunt enim eum comoediarum ſcriptorem ære graui ſolitum lucubrationes ſuas venundarẹ. inſcriptio ſanè erat ΦΙΛΗΜΩΝ.

37
ΠΙΝΔΑΡΟC

SAPPHO

SAPPHO poetria, Scamandronymo patre Mytilenis nata; inter nouem Lyrici carminis poetas numeratur. claruit olympiade xlij quo tempore Alcaeus quoq; Lyricus floruit. Scripsit Aeolica lingua nouem carminum libros, Epigrammata, elegias, iambos, monodias, Epithalamia, & alia multa quae desiderantur. quae uerò supersunt, ex eis fragmenta, collegimus in eo libro, qui editus est, nouem illustrium feminarum. plectrum Sapphonis inuentum Graeci Scriptores memorant, & sapphicum quoq; metrum ab ipsa dictum fuisse. Aristoxenus praeterea, quē in musica secutus est Plutarchus, harmoniam mixolydij à sapphonē repertam scribit. perijt submersa, cum se e Leucade in mare praecipitasset, ut Graeci et Latini scriptores memoriae prodiderunt. Eius imaginem numis suis signasse Mytilenaeos scribit Pollux lib. x. et Aristoteles lib. y. Rhet: Mytilenaeorum autem esse argenteum nomisma, indicant literae in eo impressae. silanionem quoq; sapphoni statuam ex aerè fecisse, refert Tatianus in libro aduersus gentes, cuius in oratione contra Verrem meminit cicero, fuisseq; in Prytaneo positum id signum scribit, & à Verre sublatum: Pausanias tamen Athenis in arce propè Anacreontis imaginem sapphonis statuam collocat, eam fortasse, quam scribit Plinius à Leonte factam fuisse.

L·VALERIO·L·F·PVDENTI
HIC·CVM·ESSET·ANNOR·XIII
ROMAE·CERTAMINE·SACRO·IOVIS
CAPITOLINI·LVSTRO·VI·CLA
RITATE·INGENII·CORONATVS·EST
INTER·POETAS·LATINOS·OMNIB
SENTENTIIS·IVDICVM·HVIC·PLEBS
VNIVERSA·MVNICIPVM·HISTONI
ENSIVM·STATVAM·AERE·COL
LATO·DECREVIT

A·LVCRETII·HISTORICI·AC·POETAE
CONDITORIS·VERISSIMI
CVI·OB·EXCELLENTIAM·INGENII
STATVA·CONDONATA
AC·CIVITATI·CAESENAE
ROMAN·COLONIAE·DEDVCTAE
IN·HOC·SACRO·MONTE·DEDICATA

A· Lucretij huius Caesenatis nullam apud latinos scriptores reperimus mentionem· inter historicos autem, & poetas, numeratum fuisse, eiq; à communi Caesenatium statuam, publicè decretã esse. ex antiquo hoc è marmore elogio, quod Caesenae extat, intelligere possumus.

L· Valerius Pudens, hoc tantum uetusti lapidis elogio, nullius autem, quòd sciam, ueteris Scriptoris testimonio clarus, in Histonio Italiae opido, ut opinor, natus, à municipibus Histoniensibus statua donatus est, quòd in ludis Capitolino Joui Romae editis, de poetico quodam certamine uictoriam reportasset, et lauream coronam, poetarum more, adeptus esset. Hunc autem poetas coronandi morem, uetustissimum esse, et ab Homero, Hesiodoq; poetis ? fluxisse, tradit Plutarchus in Symposiacorum lib. v. Itaq; à Graecis acceptum illum Imp: Nero latinis tradidit, primusq; referente Dione lib XI. in certaminibus uictores poetas coronari instituit, et in Citharedorum quodam agone ipse coronari uoluit; quam quidem uictoriam in numis quoq; qui supersunt, signauit· De Jouis uerò Capitolini ludis in Graeca quadam antiqua inscriptione mentio est, et Herodianus lib. I. eos describit his verbis à Politiano in latinum conuersis. Ludos Romani Joui Capitolino faciunt, tanta hominum confluente multitudine, quantam par est confluere ad tantae Vrbis celebritatem. Spectare autem ac praesidere in theatro unà cum sacerdotibus, quos ordo singulis annis postulat, etiã Imperator solitus est.

CLAVDIANI.V.C.
CLAVDIO CLAVDIANO.V.C.
TRIBVNO ET NOIARIO TNTER CETERAS
VIGENTES ARTES PRAEGLORIOSISSIMO
POETARVM·LICET·AD·MEMORIAM·SEM
PITERNAM CARMINA AB EODEM
SCRIPTA SVFFICIANT ADTAMEN
TESTIMONII·GRATIA·OB·IVDICII·SVI
FIDEM·D·D·N·N·ARCADIVS ET HONORIVS
FELICISSIMI·AC·DOCTISSIMI
IMPERATORES·SENATV·PETENTE
STATVAM·IN·FORO·DIVI·TRAIANI
ERIGI·COLLOCARIQVE·IVSSERVNT
ЄIN ЄNI BIPΓIΛOIO NOON
KAI MOYCAN OMHPOY
KΛAYΔIANON PωMH KAI
BACIΛHC ЄΘЄCAN

ΕΥΦΡΑΝΘΕΙΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΕΛΑΣΑΣ ΠΑΙΞΑΣ ΤΕ ΤΡΥΦΗΣΑΣ
ΚΑΙ ΨΥΧΗΝ ΙΛΑΡΩΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕΡΨΑΣ ΕΝ ΑΟΙΔΑΙΣ
ΟΥΔΕΝΑ ΛΥΠΗΣΑΣ ΟΥ ΛΟΙΔΟΡΑ ΡΗΜΑΤΑ ΠΕΜΨΑΣ
ΑΛΛΑ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΒΡΟΜΙΟΥ ΠΑΦΙΗΣ ΤΕ ΒΙΩΣΑΣ
ΕΞ ΑΣΙΗΣ ΕΛΘΩΝ ΙΤΑΛΗ ΧΘΟΝΙ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ ΝΕΟΣ ΩΝ ΤΟΥΝΟΜΑ ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ

CLAVDIVS Claudianus, patria Alexandrinus, ut ipse de se scribit, Arcadio & Honorio Romae imperantibus floruit, Scripsit Graece & latine carmina, que extant in quibus ita sui temporis poetis antecelluit, ut statua illi decreto Senatus ex aere statuta sit, ponentibus iisdem Arcadio & Honorio Imperatoribus, quam ipse in quadam prefatione his uersibus indicauit.

Sed prior effigiem tribuit successus ahenam.
Oraq; patricius nostra dicauit honor.
Annuit his princeps titulum poscente Senatu &c.

Eius autem statuae basim cum inscriptione, patrum nostrorum temporibus in ruinis Fori Traiani repertam, Pomponius Laetus, ut erat omnis antiquitatis conseruator diligens, in Quirinali monte, ubi habitabat, aedium suarū in impluuio collocauit, habet autem ea basis Graecum quoq; de Claudiano Epigramma incisum in hanc sententiam, quod ita uertit Laurentius Gambara.

Carmine Claudianum Reges, et Roma putarunt
Meonio uati, Virgilioq; parem.

MENOPHILVS in quanam Asiae Vrbe natus sit incertum reliquit is qui Graecum de eo Epigramma composuit, neq; uero quonam Italiae loco mortuus sit satis constat, cum ne hoc quidem in eo Epigrammate expressum sit. Id autem qualecunq; sit, ita uertit Laurentius Gambara.

Letitia pascens animum, ludoq;, iocisq;
Et genio indulgens non sine carminibus.
Non quenq; factis laedens, dictisue. Deo sed
Ogygio et Musis carus, et Arsinoe,
Ex Asia rediens Itala tegor hac ego terra
Extinctos inter Menophilus Iuuenes.

SOLON

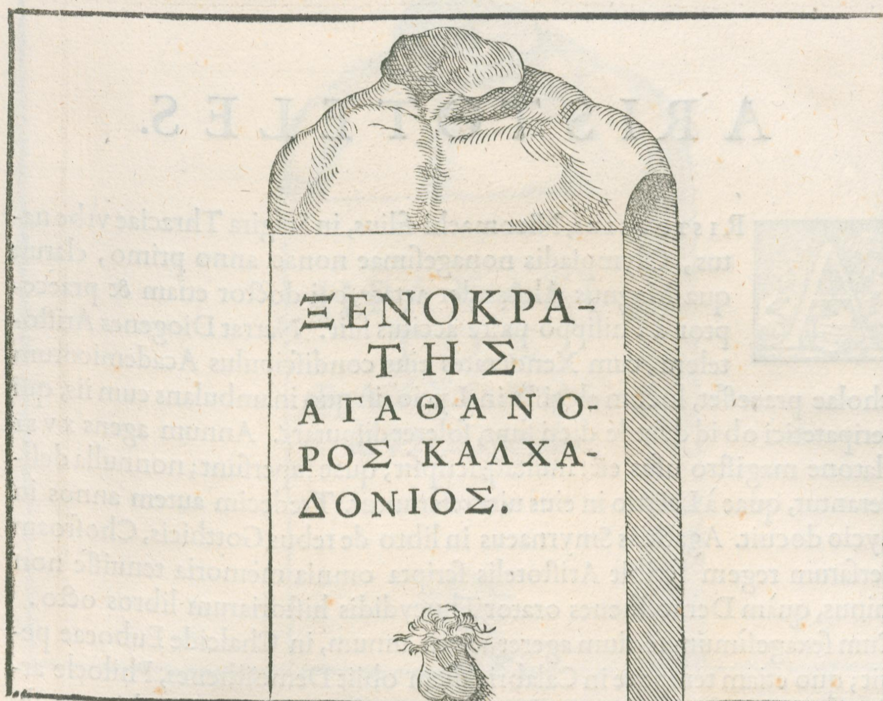
SOLON Execestidae filius Salaminius unus è septem Graeciae sapientibus floruit qua Pisistratus aetate, Seruio Tullio Romae regnante olympiade xlvi. cuius anno tertio Athenis archon etiam fuit. ut Laertius in eius uita testatur. Primus Athenis Areopagitas constituit, ac leges Atheniensibus scripsit, e quibus multa postea in xy tabulas à Decem uiris sunt translata Cum igitur seuerissimis latis legibus, interrogatus esset, cur nullum supplicium constituisset in eum qui parentem necasset: respondit, se id neminem facturũ putasse. De solone illud quoq; narrant, furere eum simulasse. quò et tutior uita eius esset, et plus aliquanto Atheniensium reip: prodesset. sed Pisistrato iam rerum potito, in Aegyptum nauigauit, atq; multis peragratis Asiae regionibus postremo Ciliciam profectus Vrbem condidit quam suo nomine Solos appellauit. Octogesimum autem agens aetatis annum, moritur Cypri, atq; eius cineres, translatis, ut iusserat, salaminam ossibus, per solum sparsi dissipatiq; sunt, ne Athenas scilicet inferrentur, unde cum discederet, ciues iureiurando adegerat, non antiquaturos leges suas priusq; redisset. Solonis sepulcro Epigramma incisum in hanc sententiam fuisse scribit Cicero Tuscul. li. i.

Mors mea non careat fletu, linquamus amicis
Moerorem, ut celebrent funera cum lachrimis.

Eius meminit etiam in senectute, his uerbis. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat uelle suã mortẽ dolore amicorũ, lamentisq; uacare: uult se carum, credo, suis esse.

SOCRATES Sophroniset filius Atheniensis ex tribu Antiochide. natus anno quarto olympiadis lxxvij. viij. Id: Aprilis, Apsephione archontè. Archelaù Anaxagorę discipulum audiuit, primusq3 ut inquit Cicero, philosophiam deuocauit è Cœlo, & in urbibus collocauit, & in domos etiam introduxit, et coegit de uita & moribus rebusq3 bonis et malis querere. Itaq3 oeconomicę, illum, atq3 moralis philosophiæ auctorem, Homerico quodam uersu admonitum, extitisse dicit Diogenes laertius. fuit ab Apolline omnium sapientissimus dictus, obid, quòd nihil se scire affirmaret. Eius autem disputationes, uariosq3 sermones (nullam enim ipse reliquit literam, immortalitati mandauit Plato. Accusatus ab Anyto & Melito quòd de Dijs male sentiret, & in carcere causam dicere iussus, neglexit, et lysiae orationem elegantissimam respuit, de qua scribit Cicero lib. i.° de oratore. Cum autem multa in carcere supremo uitae die de animorum immortalitate disseruisset, quae memoriæ tradidit Plato. mortifero epoto ueneno interijt. anno primo olympiadis xcv aetatis suae lxx.° ut Demetrio Phalereo placet, ut alij tradunt lx.° fuisse dicitur Socrates faciè Silenis simili, pressis naribus, quod cum alij, tum in Symposio notauit Xenophon. nudum autem dextrum humerum habere consueuisse, narrat Idem Xenophon in eodem libro, qua forma in tabella quoq3 è marmore sculptus Socrates uidetur; uolumenq3 manibus tenens; quod cum Xenophonteo etiam quodam loco in supra adducto libro conuenit, in quo cum Critobulo peruoluens librum quendam Socrates inducitur.

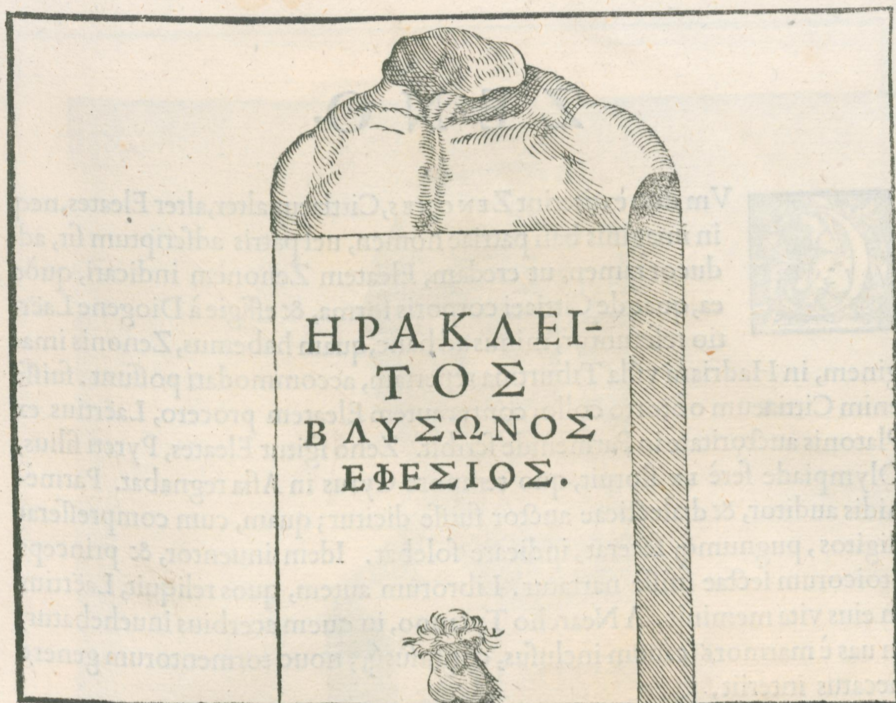

XENOCRATES, Agathonis filius, Chalcedonius, Platonis in philoſophia auditor, & Ariſtotelis condiſcipulus, anno ſecundo cẽteſimae & decimae Olympiadis, archõte Lyſimachide, Speuſippo in ſchola ſucceſſit, cui per annos uigintiquinque praefuit. Fuiſſe dicitur aſpectu tetro, & inuenuſto, ita ut ſacrificare Gratiis à Platone ſaepius admoneretur: ingenio autem hebeti, & tardo adeo, ut ſe calcaribus in eo egere; contra autem in Ariſtotele frenis uti ſolere diceret Plato. Multa Xenocrates à ſe ſcripta reliquit, quae à Laërtio referuntur. ex iis autem libros de natura Deorum, & de ratione loquendi adducit Cicero in Academicis. in Tuſculanis uerò ita de Xenocrate ſcribit. Xenocrates, cum legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attuliſſent, quae erat pecunia temporibus illis Athenis praeſertim maxima, adduxit legatos ad coenam in Academiam: iis appoſuit tantum, quod ſatis eſſet, nullo apparatu. cum poſtridie rogarent eum, cui numerari iuberet; quid? uos heſterna, inquit, caenula non intellexiſtis, me pecunia non egere? quos cum triſtiores uidiſſet, triginta minas accepit, ne aſpernari regis liberalitatem uideretur. Moritur Xenocrates annum agens octogeſimum ſecundum, ad uas quoddam ahenum, in quod noctu offenderat, alliſo capite, ut ſcribit Laërtius.

ARISTOTELES.

ARISTOTELES, Nicomachi filius, in Stagira Thraciae vrbe natus, Olympiadis nonagesimae nonae anno primo, claruit qua Magnus Alexander aetate, cui doctor etiam & praeceptor à Philippo patre accitus fuit. Narrat Diogenes Aristotelem, cum Xenocrates eius condiscipulus Academicorum scholae praeesset, locum elegisse in Lycio, in quo inambulans cum iis, qui Peripatetici ob id deinde dicti sunt, soleret disputare. Annum agens XVII Platone magistro usus est: multaq; scripsit, quae supersunt; nonnulla desiderantur, quae à Laërtio in eius uita referuntur. Tredecim autem annos in Lycio docuit. Agathias Smyrnaeus in libro de rebus Gotthicis, Chosroam Persarum regem scribit Aristotelis scripta omnia memoria tenuisse non minus, quàm Demosthenes orator Thucydidis historiarum libros octo. Cum sexagesimum tertium ageret aetatis annum, in Chalcide Euboeae periit; quo etiam tempore in Calabris diem obiit Demosthenes, Philocle archonte, anno tertio Olympiadis centesimae decimae quartae. alij uero septuagesimo aetatis anno, ab Eurymedonte Atheniense accusatum, quòd de Diis male sentiret, in Chalcidem clam profectum, mortifero epoto ueneno, periisse dicunt. Fuit Aristoteles paruis oculis, & cruribus exilibus, paruaq; uoce. veste insigni, annulisq; usum scribunt. Eius imaginem habebat Atticus in Bibliotheca, cuius meminit Cicero ad ipsum scribens. maloq; in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in istorum sella curuli. Pausanias etiam in rerum Eliacarum primo Aristotelis statuae cuiusdam facit mentionem. Ea uerò, quam nos edendam curauimus Aristotelis imaginem, expressa diligenter est è tabella quadam è marmore, è Neapoli superioribus annis Romam allata, & in Galliam deinde à Ioanne Cardinale Bellaio translata. de cuius quidem antiquitate cum alij plerique, rerum antiquarum periti, fidem faciunt; tum imprimis Hieronymus Ganimbertus, cuius apud me auctoritas plurimum, ut debet, ualet.

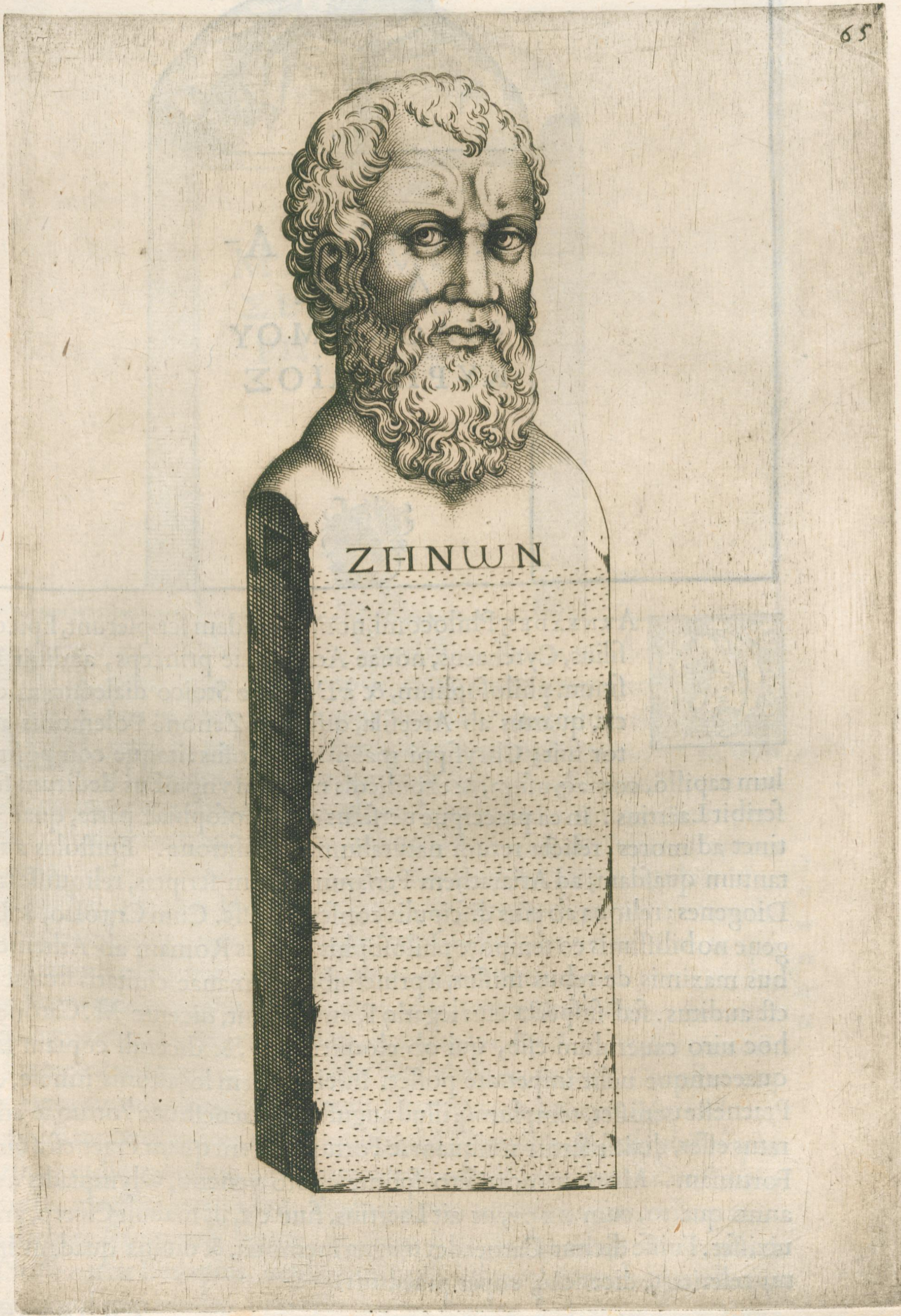

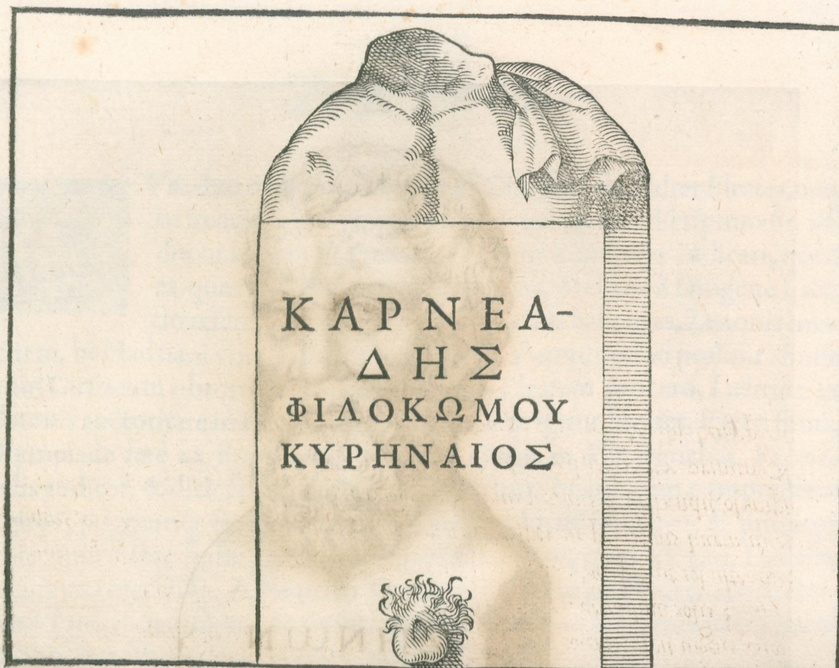
HERACLITVS Physicus, Blysonis filius, Ephesius, Xenophanis, & Hippasi Pythagorei auditor, claruit Olympiade LXIX. quo quidem tempore Darius, Hystaspis filius, rex Persarum, Heraclitum cupiens audire, de rebus naturalibus disputantem, ad eum epistolam scripsit, quam adducit Laërtius, rogans, ut ad se ueniret. Fuit autem Heraclitus obscurus cognomento dictus; librum enim de natura inscriptum reliquit, in quo quid diceret, intelligi noluit: itaque in Dianae illum Ephesiæ templo deposuisse aiunt, ut à solis eruditis legeretur; à Cratete deinde in Graeciam allatum, & Graecis philosophis communicatum fuisse; ab eoq; Heracliteos philosophos appellatos. Cum ab hominum coetu, frequentiaq; Heraclitus in solitudinem se uastam abdidisset, assiduo herbarum usu, quibus uescebatur, in intercutis aquae morbum incidit. cui cum mederi cuperet, in urbem se rursus recepit, & à medicis per aenigmata sciscitabatur, an fieri posset, ut ex imbre siccitas gigneretur. quibus non intelligentibus, boum stabulo inclusus, atque pingui fimo obrutus, eo calore putans noxium humorem exhauriri posse, LX aetatis anno interiit, ut quidam addunt, à canibus laceratus.

ZENO.

Vm duo extiterint ZENONES, Cittiaeus alter, alter Eleates, neq; in imaginis basi patriae nomen, uel patris adscriptum sit, adducor tamen, ut credam, Eleatem Zenonem indicari, quòd ea, quae de Cittiaei corporis forma, & effigie à Diogene Laërtio referuntur, minus ad hanc, quam habemus, Zenonis imaginem, in Hadriani villa Tiburtina repertam, accommodari possunt. fuisse enim Cittiaeum obtorto collo; contra autem Eleatem procero, Laërtius ex Platonis auctoritate in Parmenide scribit. Zeno igitur Eleates, Pyreti filius, Olympiade ferè LX floruit, quo tempore Cyrus in Asia regnabat. Parmenidis auditor, & dialecticae auctor fuisse dicitur; quam, cum compresserat digitos, pugnumq; fecerat, indicare solebat. Idem inuentor, & princeps Stoicorum sectae fuisse narratur. Librorum autem, quos reliquit, Laërtius in eius vita meminit. A Nearcho Tyranno, in quem acerbius inuehebatur, in uas è marmore cauum inclusus, contususq;, nouo tormentorum genere necatus interiit.

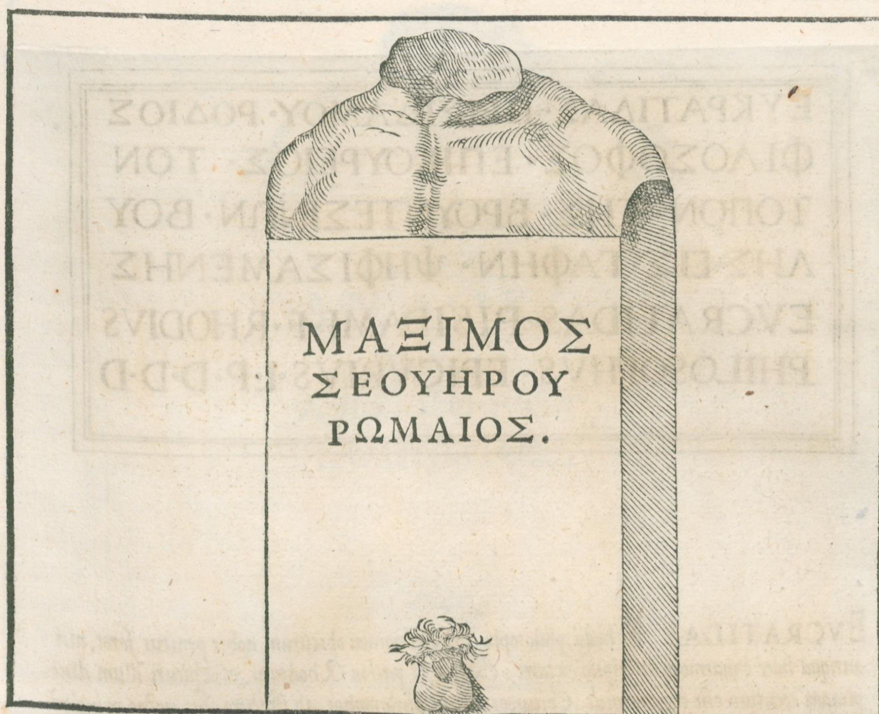

ZHNωN

ARNEADES, Philocomi, non, ut quidam ſcripſerunt, Epicomi, filius, Cyrenaeus, nouae Academiae princeps, audiuit Egeſinum philoſophum, & à Diogene Stoico dialecticam didicit, quartus ab Arceſila, qui cum Zenone Polemonis auditor fuit; Chryſippi maxime ſtudioſus: itaque compoſito illum capillo, comaq; uſum, & expoliēdis nimium vnguibus deditum fuiſſe ſcribit Laërtius. In ea praecipue uerſatus eſt philoſophiae parte, quae pertinet ad mores, relicta rerum naturalium inquiſitione. Epiſtolas autem tantum quaſdam, ad Ariarathem Perſarum regem ſcriptas, reliquiſſe tradit Diogenes; reliqua ab eius diſcipulis conſcripta eſſe. Cum Critolao, & Diogene nobiliſſimis eo tempore philoſophis legatus Romam ab Athenienſibus maximis de rebus miſſus, à principibus Romanae ciuitatis frequenter eſt auditus. ſed ſuſpecta eius legatio Romanis fuit, dicente M. Catone, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam, & dicendi copiam facile quaecunque uelit impetrare poſſet. In eius autem legationis itinere, cum Praeneſte ueniſſet, templumq; illud auguſtum Praeneſtinae Fortunae admiratus eſſet, dixiſſe fertur nuſquam ſe Fortunatiorem quam Praeneſte uidiſſe Fortunam. Moritur mortifero ſponte epoto veneno, Olympiadis CLXII anno quarto, cum XXCV, ut ait Laërtius, ſiue CX, ut mauult Cicero, annos uixiſſet. Fuiſſe dicitur Carneades magna memoria, & diuina quadam ingenij celeritate, dicendiq; copia praeditus.

CRATIPPVS

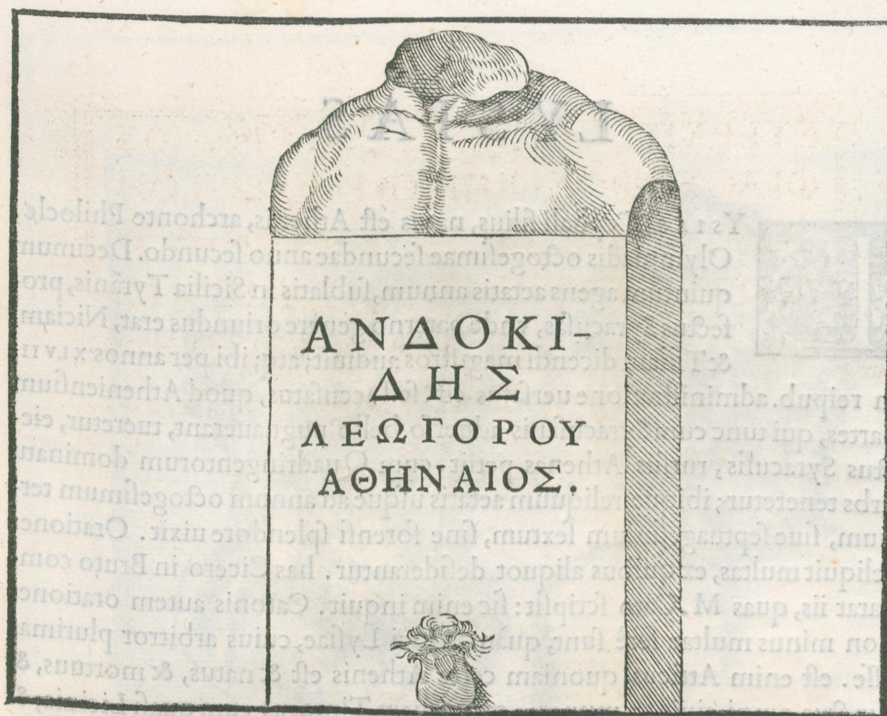

AXIMVS philoſophus, Seueri filius, Romanus, floruit temporibus Iuliani Imperatoris, cuius etiam praeceptor fuiſſe dicitur, ut Eunapius in eius vita tradit; ſi modo is eſt hic Maximus, de cuius uita, & moribus ſcribens Eunapius ait, ſe, cum adoleſcens eſſet, ſenem illum ſaepius uidiſſe, & loquentem audiſſe, eiusq; uocem fuiſſe, qualis Homericae Palladis, aut Apollinis perhibetur. Ammianus quoque Marcellinus libro XXV de Iuliani Imperatoris morte ſcribens Maximi philoſophi meminit his uerbis. quibus ideo „ iam ſilentibus, ipſe cum Maximo, & Priſco philoſophis ſuper animorum ſu- „ blimitate perplexius diſputans, hiante latius ſuffoſſi lateris vulnere, & ſpi- „ ritum tumore cohibente uenarum, epota gelida aqua, quam petiit medio „ noctis horrore, uita facilius eſt abſolutus, anno aetatis altero & trigeſimo &c. „ Maximus autem, ut ſcribit Eunapius, claris, atque opulentis ortus parentibus, fratres habuit germanos utroſque philoſophiae deditos, Claudianum, & Nymphidianum; quorum alterum, Claudianum ſcilicet, Alexandriae, Nymphidianum uero Smyrnae docuiſſe: ſed Maximus, Aedeſij philoſophi doctrina eruditus, Iuliano ipſe Imperatori, ceteris omnibus à Conſtantio interfectis, magiſter accitus fuit. Ingenij autem acumine, cuius indices oculos habebat, ſermonisq; lepore, ac dicendi copia ſui temporis omnibus praeſtitiſſe narrat Eunapius. oculis eum fuiſſe lubricis, & mobilibus: barba autem, quod eam tondere non eſſet ſolitus, maiore. Sed eius geſta, & mortem ex Eunapio, qui uolet, petat.

72

ΕΥΚΡΑΤΙΔΑΣ· ΠΕΙΣΙΔΑΜΟΥ· ΡΟΔΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ· ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΣ· ΤΟΝ
ΤΟΠΟΝ· ΤΗΣ· ΒΡΟΥΝΤΕΣΙΝΩΝ· ΒΟΥ
ΛΗΣ·ΕΙΣ·ΤΑΦΗΝ· ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣ
EVCRATIDAS·PISIDAMI·F·RHODIVS
PHILOSOPHVS· EPICVRIVS·L·P·D·D·D

EVCRATIDAE Rhodij, philosophi Epicurei nomen obscurum nobis penitus foret, nisi antiqua haec è marmore inscriptio extaret: Ex qua, et patria Rhodium, et Epicuri illum disciplinam secutum esse cognoscimus. Epicureos autem philosophos, ab Epicuro eius sectae principe nominatos esse, et Diogenes Laertius scribit, et scriptores alij omnes confirmant.

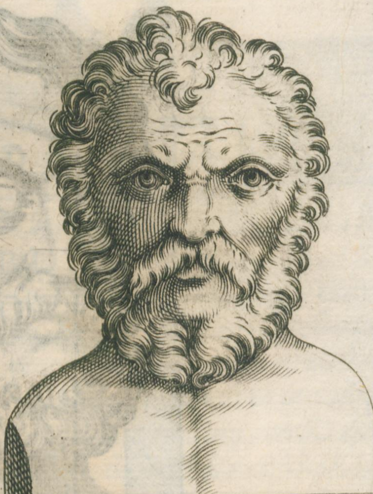

NDOCIDES, Leogorae filius, Athenienſis, ſummo loco natus eſt Olympiade ſeptuageſima octaua, archonte Theogenidę, centum fere annis Lyſia antiquior. Hellanicus autem apud Plutarchum ſcribit, paternum genus Andocidae ortum à Mercurio. Inter nobiliſsimos autem decem Graeciae oratores numeratus, in reip. quoque adminiſtratione claruit. Orationes ſcripſit multas, quae in manibus habentur. nonnullae deſiderantur, quarum nomina apud Plutarchum, & Harpocrationem leguntur. Erat Athenis Hermes, qui, quod prope Andocidis domum ab Aegeidę tribu poſitus eſſet, Andocides cognominabatur, ut refert Plutarchus. ſed uidendum, an is ſit, quem praeteritum ab Alcibiadę legimus, cum Hermas omnes, qui Athenis eſſent, vna nocte circuncidiſſet, quòd non tantum nomen praeſeferret, ſed imaginem etiam Andocidis, ut quidam ſcribunt: imagines enim clarorum uirorum Hermis apponere ſolitos fuiſſe antiquos iam diximus.

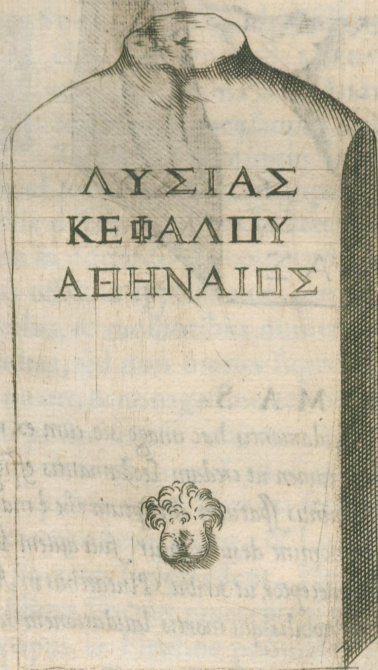
LYSIAS.

YSIAS, Cephali filius, natus est Athenis, archonte Philocle, Olympiadis octogesimae secundae anno secundo. Decimum quintum agens aetatis annum, sublatis in Sicilia Tyránis, profectus Syracusas, vnde paterno genere oriundus erat, Niciam, & Tisiam dicendi magistros audiuit; atq; ibi per annos XLVIII in reipub. administratione uersatus est. sed accusatus, quod Atheniensium partes, qui tunc cum Syracusanis aduerso bello pugnauerant, tueretur, eiectus Syracusis, rursus Athenas petiit, cum Quadringentorum dominatu urbs teneretur; ibique reliquum aetatis usque ad annum octogesimum tertium, siue septuagesimum sextum, sine forensi splendore uixit. Orationes reliquit multas, ex quibus aliquot desiderantur. has Cicero in Bruto comparat iis, quas M. Cato scripsit: sic enim inquit. Catonis autem orationes non minus multae ferè sunt, quàm Attici Lysiae, cuius arbitror plurimas esse. est enim Atticus, quoniam certe Athenis est & natus, & mortuus, & functus omni ciuium munere; quanquam Timaeus eum quasi Licinia, & Mutia lege repetit Syracusas; & quodammodo est nonnulla in his etiam inter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes, faceti, breues, &c. Et in eodem libro, paulo supra. Tum fuit Lysias ipse quidem in causis forensibus non uersatus, sed egregie subtilis scriptor, atque elegans; quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere: nam plane quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris &c. Scribit autem Plutarchus, Lysiam senem iam Demosthenem adolescentulum uidisse.

ΛΥΣΙΑΣ

ΛΥΣΙΑΣ
ΚΕΦΑΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΛΥΣΙΑΣ

·LEODAMAS·

LEODAMANTIS *ne, an Alcidamantis hæc imago sit, cum ex mutila nominis scriptura affirmare non liceat, labor tamen ut credam Leodamantis effigiem indicari; quòd trium tantum literarum uel minus spatium abruptum esse è marmore appareat, non quatuor, que in Alcidamantis nomine desiderantur. fuit autem Leodamas dicendi magister, & Aeschinis oratoris præceptor, ut scribit Plutarchus in Aeschinis uita Alcidamas uero rethor antiquus, & nobilis, qui mortis laudationem scripsit, ut Cicero ait in Tuscul: libro primo.*

Socrates, Theodori filius, natus est Athenis, Lysimacho archonte, Olympiade LXXXVI, sex annis, ut Diogeni placet, natu maior, quàm Plato. Audiuit adolescens Prodicum Chium, & Tisiam Syracusanum, nobiles tunc dicendi magistros; & in Thessalia Leontinum Gorgiam iam senem. confirmata autem aetate ad forum non accessit, quòd grandem, plenamq; uocem, qualem subsellia desiderant, non haberet: tantum autem laudis cum in scribendo, tum in docendo est consecutus, ut ipse eloquentiae pater, domus autem eius officina appellaretur. primus enim (ut inquit Cicero) instituit dilatare uerbis, & mollioribus numeris explere sententias. Orationes scripsit permultas, sed non omnes supersunt. librum qui Panathenaicus inscribitur, quarto & nonagesimo aetatis suae anno scripsisse dicitur, & quinquennium postea uixisse. alij uero centum annorum numerum explesse tradunt. Sepultus est prope Cynosarges patrio monumento, uariis tabellis exornato; è quibus vnam Isocratis sepulcro superimpositam fuisse, in qua poëtae, praeceptoresq; ipsius, & Leontinus Gorgias, sphaeram intuens, ipseq; vna Isocrates scalpti essent. Plutarchus quoque scribit, Timotheum Cononis filium Isocrati praeceptori suo, memoriae causa, statuam æream Leocharis opus, in Eleusine posuisse: Apharetum autem filium æream similem columnae superimpositam in Rheae cognomento Olympiae templo Athenis collocasse, cuius in Atticis Pausanias meminit. Erat autem Isocratis imago Athenis picta in Pompio, & in Arce, ut idem refert Plutarchus.

AESCHINES.

AESCHINES, Atrometi filius, Atheniensis ex vico Cothocidę, obscuro, & humili loco natus, Isocratem, & Platonem, ut quidam scribunt, audiuit; Caecilius uero antiquus rhetor Leodamantis illum ait discipulum fuisse. Ludimagister primò, & tertiarum partium actor in tragoediis fuit, ut Demosthenes illi obiecit: floruit enim qua Demosthenes aetate, cui etiam, Ciceronis iudicio, in oratoria laude proximus fuit. Cum autem contrarias in republica partes secuti essent, inimicitias quoque ex ea dissensione susceperunt. itaq; accusatus Aeschines à Demosthenę, quòd legationem ementitus esset, in iudicium adduxit Ctesiphontem, ut, ulciscendi inimici causa, nomine Ctesiphontis iudicium fieret de factis, famaq; Demosthenis. hanc multam (in-
» quit Cicero, qui contrarias has Demosthenis, & Aeschinis orationes conuer-
» tit) Aeschines à Ctesiphonte petiit quadriennio ante Philippi Macedonis
» mortem: sed iudicium factum est aliquot annis post, Alexandro iam Asiam
» tenente; ad quod iudicium cōcursus dicitur è tota Graecia factus esse: quid
» enim aut tam uisendum, aut audiendum fuit, quàm summorum oratorum
» in grauissima causa accurata, & inimicitiis incensa oratio? De his ipsis ora-
» tionibus ita in III de Oratore scribit. Quo mihi melius etiam illud ab
» Aeschine dictum uideri solet, qui cum propter ignominiam iudicij cessisset
» Athenis, & se Rhodum contulisset, rogatus à Rhodiis, legisse fertur oratio-
» nem illam egregiam, quam in Ctesiphontem contra Demosthenem dixe-
» rat: qua perlecta, petitum est ab eo postridie, ut legeret illam etiam, quae
» erat contra à Demosthenę pro Ctesiphontę edita; quam cum suauissima, &
» maxima uoce legisset, admirantibus omnibus, Quanto magis (inquit) admi-
» raremini, si audissetis ipsum? &c. Scripsit Aeschines orationes tres, epistolas nouem, quae extant. Cum autem Rhodi scholam haberet, quae postea Rhodia fuit appellata, Samum negotiandi causa profectus, ibi mortuus est, non multo postquam in exilium eiectus ab Atheniensibus fuerat.

C.P. . . . INIVS . . .
. . . NDVS . . . .
. . . AVG . . .
. . R . CIVIAE . . .
. . . .CELLAE . . .
. . . RI
. . . ERI.PATRI . . .
. . . MAE.MATRI . .
. . .MRCELLAE . .
. . . T.F.I . . .

V . F .
.C. TERENTIVS
FRVCTVS
SIBI ET
ATTICO SER.
QVI VIXIT ANN.
XX. LITTERATVS
GRAECIS ET LATINIS
LIBRARIVS
PONTES DIXIT. CCC.
IN. FR. P. XV.
IN. AGR. P. XXV.

PLINIVS

Quantum ex ijs, quae supersunt huius inscriptionis fragmentis colligere possum, pertinere illam arbitror, ad C. Plinij secundi parentes, cuius de naturali historia extant libri qui circumferuntur.

. TI · CLAVDIVS
LEMNIVS
DIVI CLAVDI
AVGVSTI · LIB
A · STVDIIS ·

CLAVDIVS LEMNIVS.

Suetonius in Claudio, Polybium quendam Claudij libertum à studijs nominat, quo scilicet optimarum artium erudito, in literarum studijs usus esset, Claudius. Eius uerba sunt haec: Ac super hos Polybium à studijs, qui saepè inter duos Consules ambulabat &c. Eiusdem meminit et Dion lib. lx. Claudij autem Lemnij, qui et ipse Claudij Imp. à studijs libertus fuit, nulla extat apud scriptores mentio; Cum tamen doctum illum & eruditum fuisse uerisimile sit, quo Imp. Claudius in literarum studijs uti solitus esset.

AEMILIO·PAVLO·PAPINIANO
PRAEFECTO.PRAETORIO IVRIS
CONSVLTO.QVI.VIXIT ANNOS
XXXVI DIES.X. MENS. III.
PAPINIANVS. HOSTILIVS
EVGENIA . GRACILII TVREATO
ORDINE IN SENIO
HEV PARENTES FECERVNT
FILIO OPTIMO

L.COELIO·BASILIDI
IVRIS STVDIOSO
AGATHOPVS
LIBERTVS

PAPINIANVS. *Iurisconsultus clarissimus, quem iuris asylum, & doctrinae legalis thesaurum appellat Spartianus, floruit septimio seuero, cui carissimus fuit imperante. Ab Antonino Caracalla ut idem scribit Spartianus securi percussus, quòd Caracalla, Geta fratre interfecto, ei mandauerat, ut et in Senatu, et apud populum facinus dilueret; ille autem responderat, non tam facile parricidium excusari posse quam fieri; Eadem in Dionis Epitome tradit Xiphilinus.*

Non alienum ab huius libri instituto fore putauimus, si Hermathenam qualis ab antiquis fingeretur, ex antiqui nomismatis auctoritate ostenderemus, nam et ignota eius forma doctissimis etiam uiris peritus fuit; et ex epistola Ciceronis ad Atticum quid fuerit Hermathena colligitur, cuiusmodi autem, intelligi non potest. sic enim in ea scriptum est. quod ad me de Hermathena scribis permihi gratum est: et ornamentum Academiae proprium meae; quod et Hermes commune omnium et Minerua singulare est eius gymnasy etc.

HERODOTVS.

ERODOTVS, Lyxi filius, Halicarnaſſeus, nobili genere natus, ante bellum Peloponneſiacum annos tres & quinquaginta, ut ex Pamphilae auctoritate ſcribit Gellius; ex quo colligimus, tredecim annis natu maiorem Herodotum fuiſſe, quàm Thucydidem, qui quadraginta annis ante idem bellum coeptum natus traditur. Graeci quoque Grammatici, Thucydidem, cum adoleſcens eſſet, audiſſe Herodotum ſcribunt; & Herodoti de Thucydide ad Olorum eius patrem iudicium referunt. Scripſit Herodotus hiſtoriarum nouem libros, Muſarum nominibus inſcriptos: in quibus tantum laudis eſt conſecutus, ut hiſtoriae pater inde fuerit appellatus; licet innumerabiles, ut Cicero inquit, apud eum ſint fabulae. in libro autem de Oratore ita de eo
» ſcribit. Quo magis ſunt Herodotus, Thucydidesq; mirabiles, quorum aetas
» cum in eorum tempora, quos modo nominaui, incidiſſet, longiſſime tamen
» ipſi à talibus delitiis, uel potius ineptiis abſfuerunt: alter enim ſine ullis ſa-
» lebris, quaſi ſedatus amnis, fluit; alter incitatior fertur, & de rebus bellicis
» canit quodammodo bellicum: primisq; ab his, ut ait Theophraſtus, hiſto-
» ria commota eſt, ut auderet uberius, quàm ſuperiores, & ornatius dicere. Moritur Herodotus Thuriis in Italia, quo ſe Lygdamidis Halicarnaſſi tyranni odio contulerat: ibique hiſtoriarum libros, qui extant, ſcripſiſſe, nobiles aliquot ſcriptores tradunt; itaque in primi libri principio Herodoti Thurij, non Halicarnaſſei, ſcriptum fuiſſe. In Herodoti autem ſepulcro Graecum epigramma inciſum fuit, quod à Stephano Byzantio in libro de Vrbibus non ſatis emendatum adducitur: nos autem integrum illud de vetere libro Ioannis Zezae deſcripſimus, qui Xylum Herodoti patrem, non Lyxum nominandum docet, adductis multorum teſtimoniis, & in primis Zenonis auctoritate, à quo id epigramma accepiſſe ſe Zezes ſcribit.

ΗΡΟΔΟΤΟϹ

THVCYDIDES.

HVCYDIDES, Olori filius, natus est Athenis summo loco: quippe maternum ei genus à Miltiade, paternum uero ab Oloro Thraciae rege ortum fuit. Audiuit Anaxagoram in philosophia: in rethorica autem Antiphontem Rhamnusium, quem in VIII lib. ut nobilem rhetorem laudauit. Floruit octogesima septima ferè Olympiade, domi, militiaeq; clarus: nam in rep. uersatus causas dictitauit; & bello Peloponnesiaco exercitui praepositus fuit: quo quidem tempore historiarum libros, qui extant, proposita militibus mercede, tam hostibus, quàm suis, ut uera renuntiarent, inchoasse dicitur. Postea accusatus, quòd Eionem in Thracia Lacedaemoniis prodidisset, in exilium pulsus est; & in Scapte Thraciae silua exulãs inchoatos historiarum libros perfecit, & expoliuit. eos autem octies exscripsisse Demosthenem, & edidicisse narrat Dionysius Halicarnasseus. A Cicerone autem in Oratore laudatur Thucydides, ut rerum explicator prudens, seuerus, & grauis. in libro etiam II de Oratore ita de Thucydide scribit. Post Herodotum Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facile uicit: qui ita creber est rerum frequentia, ut uerborum prope numerum sententiarum numero cõsequatur; ita porrò uerbis aptus & pressus, ut nescias, utrum res oratione, an uerba sententiis illustrentur. atqui ne hunc quidem, quanquam est in rep. uersatus, ex numero accepimus eorum, qui causas dictitarunt: & hos libros tum scripsisse dicitur, quum à Repub. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere solitum est, in exilium pulsus esset. Moritur autem Thucydides Athenis, ut quidam uolunt, & in Cimonio monumento ad portas Meliridas conditur in loco, qui Coele, seu Diacoele nominatur. in eo autem sepulcro columna erecta fuit cum hac inscriptione: Thucydides Olori Halimusius hic iacet. Thucydidis imaginem in Musaeo Constantinopolitano celebrauit uersibus Christodorus lib. v.

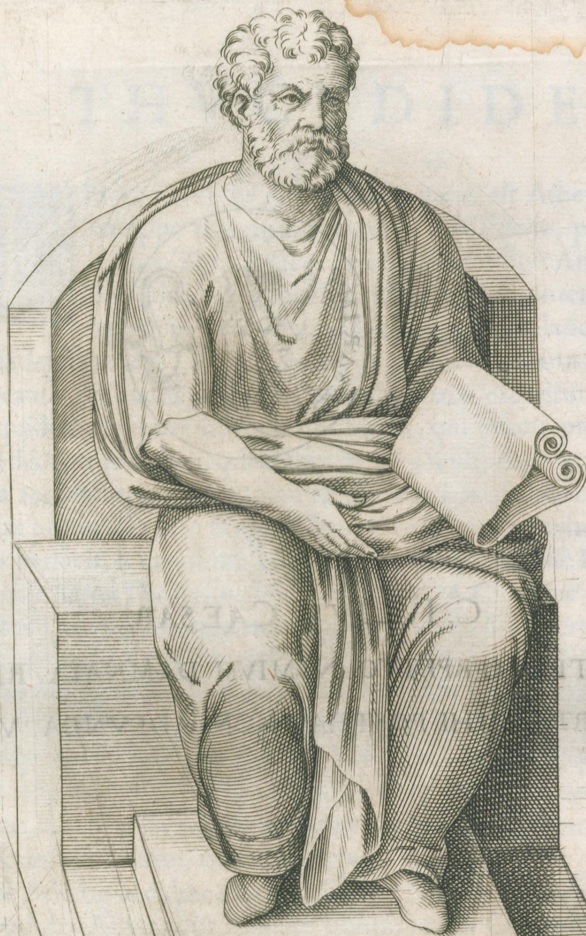

C. IVLIVS CAESAR

FELTRIA. PERPETVO. NIMIVM. DAMNATA. RIGORE
FORTE. MIHI POSTHAC. NON. ADEVNDA. VALE.

CAESAR

C. Iulius Caesar, non inter clarißimos modò historicos, sed inter nobilissimos quoque poetas numeratus est, eius autem carmina quæ supersunt, edidimus in eo libro, in quem Cæsaris librorum omnium, qui desiderantur, fragmenta coniecimus, quos uerò hic imprimendos uersus curauimus, ex Bernardini Maffei Cardinalis ad Antonium Thebaldeū manuscripta Epistola deprompsimus, in qua è marmore ipso in ruinis antiquæ vrbis Feltri reperto excripsisse illos affirmat

METTIVS Epaphroditus, Chaeroneus, M. Metty libertus, & Archiae Grammatici alumnus floruit Nerone, et Herua Romae imperantibus. quibus temporibus, Ptolemaeus quoqȝ Hephaestion, alijqȝ multi claruerunt. Suidas autem Modesto Aegypti praefecto, seruisse Epaphroditum scribit, nisi ut plerumqȝ fit, erratum sit à Graeco librario, in eo nomine. Studiosum librorum fuisse Mettium, ex eodem colligimus Suida, & ad triginta millia uoluminum emisse. multis autem relictis scriptis morbo aquae intercutis perijsse Epaphroditus in libro de elementis citatur à manuscripto, qui apud me est, Theocriti interprete. Sed qui à Suida & Theocriti Scholiaste: adducitur Epaphroditus, sitne is, cuius statuam è marmore imprimendam curauimus, pro certo non affirmarim.

DIIS. MANIB. S.
TI· CLAVDIO· AVG· LIB· GRATIO
PAEDAGOGO. PVERORVM· CAERETANORVM
AVG. N· SER· FECIT. CHARITAE· DASVMIAE· CONIVGI
B. M· ET. LIBERTIS· LIBERTABVSQVE· POSTERISQ. EOR
HOC· MONIMENTVM· SIQVIS· DONATIONIS· CAVSSA
ALI· TRADERE VOLVERIT PRIVS· INFERAT
ARCAE. PONTIFICVM· ROM· SS· C. M· DEN
LOC· DON· TERENTIA· CYPAR
ET· CAECILIAE· IVSTAE· PARENT
R· E

D. M·
P· AELIVS· AVG· LIB
LYCVS. PAEDAGOG
PVERORVM· ACAPVT
AFRICAE

DIIS· MANIBVS
L· CIARTI
HYPERETIS
FECIT
P. CIARTIVS· HELOPS
PAEDAGOGO
L· CIARTI. SCYRI
COLLACTEI· SVI

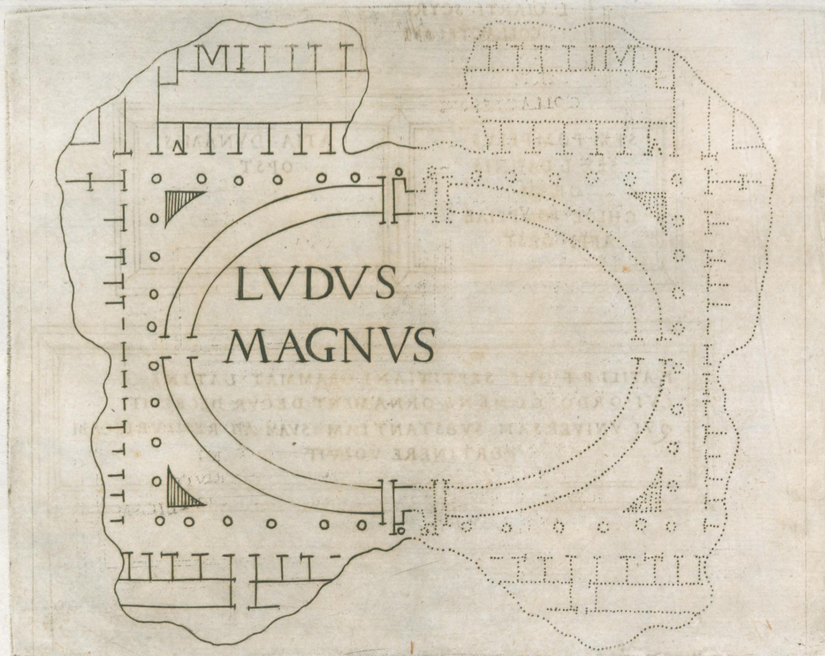
M· POMPILI· M· L· FORTVNAT
GRAM· VIX· AN· LXXIX· M· III
M· POMPILIVS· M· L· AGHATHANGELVS
OLL· DED· I.

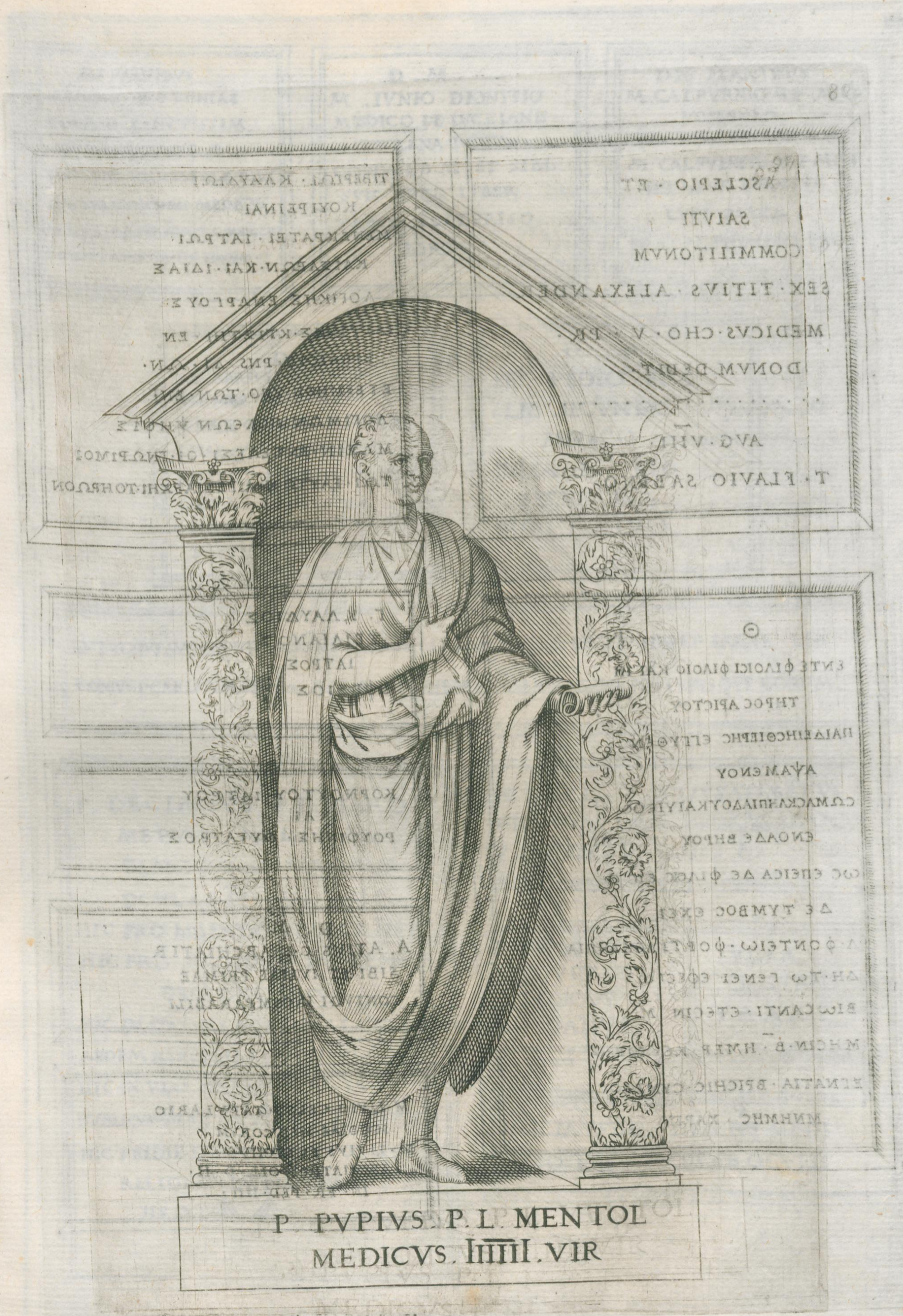
SEX· POMPEIVS
SEX· L· DAPINIS
GRAM
CHLOE· POMPEIAE
APPI· OPST.

ATIA· DYNAMIS
OPST

P· ATILI· P· F OYF SEPTITIANI GRAMMAT· LATINI
CVI· ORDO· COMENS· ORNAMENT· DECVR· DECREVIT
QVI VNIVERSAM· SVBSTANTIAM· SVAM· AD· REMPVBLICAM
PERTINERE· VOLVIT

MEDICORVM, qui in antiquis his inscriptionibus nominantur, vno excepto Menecrate, nullius extat apud scriptores, quos ego legerim, mentio: quamuis fuerint suis temporibus nobiles, & medicinae artis scientia clari. Menecrates autem hic temporibus fuit Claudij, & Tiberij Imperatorum, & eorum fortasse medicus, & libertus, ut ex Galeni lib.v de comp. med. colligimus; qui eius quoque librum optimorum medicamentorum thesaurum inscriptum adducit. Ob centum autem & quinquaginta septem editos medicinae libros multarum ciuitatum decretis amplissimis ornato monumentum è marmore eius haereseos sectatores statuerunt. Ludi uerò Matutini & ludi Magni, quorum medici in lapidibus nominantur Eutychus Neronis Libertus, & Calpurnius Hilarus, mentionem faciunt P. Victor, & Sex. Rufus in reg. ij & iij. opinorq; gladiatorios fuisse ludos, in quibus se gladiatores solerent exercere; cuiusmodi is, qui Aemilius dicebatur, ab Horatio describitur in arte Poëtica. Suetonius in Caesare: Et formam, qua ludum gladiatorium erat aedificaturus, &c. Ludi autem Magni ichnographiam in uetustae Romae nuper repertis reliquiis ita notatam animaduertimus.

P. PVPIVS. P. L. MENTOL
MEDICVS. IIIIII. VIR

ASCLEPIO · ET
SALUTI
COMMILITONUM
SEX · TITIUS · ALEXANDER
MEDICUS · CHO · V · PR ·
DONUM DEDIT ·
· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
AUG · VIII ·
T · FLAVIO SABINO · COS

ΤΙΒΕΡΙΩΙ · ΚΛΑΥΔΙΩΙ
ΚΟΥΙΡΕΙΝΑΙ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΙ · ΙΑΤΡΩΙ
ΚΑΙΣΑΡΩΝ · ΚΑΙ · ΙΔΙΑΣ
ΛΟΓΙΚΗΣ · ΕΝΑΡΓΟΥΣ
ΙΑΤΡΙΚΗΣ · ΚΤΙΣΤΗΙ · ΕΝ
ΒΙΒΛΙΟΙΣ · PNS ΔΙ · ΩΝ ·
ΕΤΕΙΜΗΘΗ · ΥΠΟ · ΤΩΝ · ΕΝΔ
ΛΟΓΙΜΩΝ · ΠΟΛΕΩΝ ΨΗΦΙΣ
ΜΑΣΙΝ · ΕΝΤΕΛΕΣΙ · ΟΙ · ΓΝΩΡΙΜΟΙ
ΤΩΙ · ΕΑΥΤΩΝ · ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΙ · ΤΟ ΗΡΩΟΝ

Θ Κ
ΕΝΤΕ ΦΙΛΟΙϹΙ ΦΙΛΟΙΟ ΚΑΙ ΙΗ
ΤΗΡΟϹ ΑΡΙϹΤΟΥ
ΠΑΙΔΕΙΗϹΘΙΕΡΗϹ ΕΓΓΥΘΕΝ
ΑΨΑΜΕΝΟΥ
ϹΩΜΑϹΚΛΗΠΙΑΔΟΥΚΑΙΥΙΕΟϹ
ΕΝΘΑΔΕ ΒΗΡΟΥ
ΩϹ ΕΠΕΙϹΑ ΔΕ ΦΙΛΟΙϹ ΕΙϹ Ο
ΔΕ ΤΥΜΒΟϹ ΕΧΕΙ
Λ · ΦΟΝΤΕΙΩ · ΦΟΡΤΙ · ΑϹΚΛΗΠΙΑ
ΔΗ · ΤΩ ΓΕΝΕΙ · ΕΦΕϹΙΩ
ΒΙΩϹΑΝΤΙ · ΕΤΕϹΙΝ $\overline{\text{M}}$
ΜΗϹΙΝ · $\overline{\text{B}}$ · ΗΜΕΡ · ΚΕ · ΩΡ · Ζ
ΕΓΝΑΤΙΑ · ΒΡΙϹΗΙϹ · ϹΥΜΒΙΟϹ
ΜΝΗΜΗϹ · ΧΑΡΙΝ

Γ · ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΣΕΙΛΙΑΝΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

ΚΟΡΝΟΥΤΟΥ · ΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΙ
ΡΟΥΦΙΝΗΣ · ΘΥΓΑΤΡΟΣ

D · M ·
A. ATIUS · C · L · ARCHIATR
SIBI ET IULIAE PRIMAE
CONIUGI INCOMPARABILI

M · LIVIO CELSO · TABULARIO
SCHOLAE · MEDICORUM ·
M · LIVIUS EUTYCHUS
ARCHIATROS · OLL · D · II ·
IN · FR · PED · IIII ·

DIS MANIBVS
CLAVDIAE · EVTYCHIAE
CONIVGI · SANCTISSIM
BENEMERENTI · ET · Q ·
DOMITIO · HELICITI · CLAVDIVS
AVG LIB HYMENEVS MEDICVS
A BYBLIOTHECIS · ET · DOMITIA · PANNYCHIS
SIBI · ET · SVIS · POSTERIS Q · EORVM

D . M .
M . IVNIO . DIONYSIO
MEDICO DE LVCILIANIS
TITILENA IVSTA
CONIVGI . B . M . ET SIBI
SVIS LIB & LIBER
TABVS POSTERIS Q .
EORVM

DIS . MANIBVS
M CALPVRNIO M F MEN
VOSENNIO
VIX · ANN · XXX · M · IIX ·
M · CALPVRNIVS · M · F · MEN
HILARVS MEDICVS
LVDI MAGN
FRATRI PIISSIMO . FEC .

D . M .
CN . ARRIVS . CN . LIB .
HERMES MEDICVS
IVLIAE CHRESTAE . COLLA
CTIAE SVAE . CARISSIMAE
FECIT · ET · HARRIAE · HELPIDI
CONIVGI KARISSIMAE
BENEMERENTI · ET · SIBI · ET · SVIS
POSTERISQVE · EORVM .

D M
SEX · PEDIO . SEX .
LIB . SECVNDO
MEDICO
IVLIA . L . LIB
SECVNDINA
PATRI PIISSIMO .

EVTYCHVS · AVG · LIB · NERONIANVS · MEDICVS · LVDI · MATVTINI · FECIT · SIBI · ET · IRENE · LIB .
CONIVGI · CARISSIMAE · BENE MERITAE · ET · LIBERTIS · LIBERTABVSQ . POSTERISQVE EORVM .

P . DECIMIVS . P . L . HEROS
MERVLA MEDICVS .
CLINICVS . CHIRVRGVS
OCVLARIVS . VI . VIR
HIC PRO LIBERTATE DEDIT IIS IↃↃ
HIC PRO SEVIRATV IN REMP
DEDIT . IIS . ∞∞
HIC IN STATVAS PONENDAS · IN
AEDEM HERCVLIS . DEDIT II ⩓⩓⩓
HIC · IN · VIAS . STERNENDAS · IN
PVBLICVM · DEDIT ⩓⩓⩓ IↃↃ∞∞ .
HIC · PRIDIE · QVAM · MORTVVS · EST
RELIQVIT PATRIMONI
IIS ∞ ⩓⩓ .

ATTIA P L
HILARITAS
V . AN XXIX .

P . ATTIVS ATIMETVS
AVG · MEDICVS · AB · OCVL
. H . S . E .

EROS
AVGVSTAE
MEDICVS
SPOSIANVS

IVLIA
CONSTANS
V . A . XXII

SILICIA · F · F · C · L
ZOSIME

SILICIVS MEDI
CVS AB OCVLIS

CHRESTAE·CONSERVAE·ET CONIVGI
CELADVS · ANTINOVS·DRVSI
MEDICVS · CHIRVRG·
BENEMERENTI · FECIT ·
EA·VIXIT · AN · XVII·

·Q· GOLIVS·Q·L· NICOMEDES
MEDICVS·OCVLARIVS·SIX·VIR
COL·IVL·FANESTRIS
GOLIA·Q·L·SALVIA·VXSOR
·Q·GOLIVS·Q·F·POL·FANESTER FILIVS
VELIA·Q·L·PRISCA·VXSOR
EX TESTAMENTO FANESTRIS·FILI

TI·IVLIVS·AVGVST·
ET AVGVSTAE·L·
CYTISONVS MEDICVS
OCVLARIVS HIC SITVS EST

P·PEREGRINO HELIODORO
CONSVMMATAE PERITIAE MEDICO
ET·MIRAE PIETATIS IVVENI
COMINIA FAVSTINA MATER INFELICISS·
·F·C·

·D·M·
·C·PLINII
VALERIANI
MEDICI
QVI VIXIT
ANN·XXII·M·VI·D·V·
PARENTES

·D·M·
·T·IVLIO
ROSIANO
APOLLINARI
MEDICO
ARESCON·ET
CALLISTVS·LIB·
PATRONO·B·M·F·

DIS·MANIB·
C·CAECILI·C·F·SAB·
AQVILAE
CAECILIAE·C·L·MOSCHIDI
·C·CAECILIVS DIAETVS
MEDICVS
FILIO·ET·LIB·CONIVGI
SVAE·PIISSIMIS·

DIS·MANIB·
L·AVIANIO·L·F·PVP·
VALERIANO
MEDICO·VIX·
ANN·XLVII·M·IX·D·XV·
L·AVIANIVS·L·L·STEPHANIVS
PATR·PER·AG·CVR·

MENANDER
MEDICVS·V·A·XXI
TITVLVM DONAVIT
PSYCHE·

ZOPYRVS
ALEXANDRI
·F·ALEXANDER
MEDICVS·

L·TAVRANIVS·L·L·OLYMPVS
MEDICVS·OLL·XII·

P·CARM
SOSTHE
MEDIC·
IIIII VIR·AVG·
ANCHAR

THALLVS MEDICVS
MAG·
H· V·

DEIS MANIB·
IVLIAE·Q·L·
SABINAE
MEDICAE
·Q·IVLIVS·ATIMETVS
CONIVGI
BENEMERENTI

MINVCIA
Ɔ·L·ASTE
MEDICA

SECVNDA
LIVILLAE S
MEDICA

TI·CLAVDIVS
CAESARIS·I·
CELER·AEDITVVS
A·VESTA·

AGRIAE.TRYPHOSAE.VE
STIFICAE.LIVIVS.THEONA.AB
EPISTVLIS.GRAEC. SCRIBA
A.LIBRIS PONTIFICALIBVS
CONIVGI SANCTISSIMAE
B.D.S.M.

D M
M.VLPIO .AVG.L
EROTI
AB EPISTVLIS.GRAECIS
EPAPHRODITVS
ET.STACHYS
CAESARIS. N. SER
FRATRI KARISSIMO. ET
CLAVDIA EORMIANA
FECERVNT

D.M.
BASSO.AVG.LIB
PROX.AB.EPISIVLIS
GRAECIS.PROC.TRACTVS
CARTHAGINIENSIS
FABIA.Q.F.PRISCILLA
MARITO PIISSIMO
ITEM.CLAVDIVS.COMON
PATRI BENEMERENTI
FECERVNT

ANTISTIA.L.F.
PRISCILLA
ABASCANTI
AVG.LIB.
AB EPISTVLIS
.L.D.
D.D.

.... CAESARI
.....ONIO.GORDIANO.
FELICI.INVICTO
AVGVSTO
PONTIF.MAX.TRIB.POT.II.
COS.PROCOS.PP.
NVMISIVS.QVINCTIANVS.V.P.
AB EPISTVLIS LATINIS
DEVOTVS.NVMINI
MAIESTATIQVE.EIVS

DIS.MANIB.
LIBANO.CAESARIS.VERNAE
AB.EPISTVLIS
VIX.ANNIS.XVI.M. IIII.

L.MVNATI L.VALERIVS
L.L. STACTVS
NICOMEDI AB EPIST GRAEC.

SEX.POMPEIVS.SEX.EAIYX.
SEX.POMPEI.AB.EPISTVLIS
LATINIS.

IVLIVS C.IVLIVS
DIVI.AVG.L. STYRAX
DIONYSIVS AB.EPIS.LAT.

D. M
M.AVR.ALEXANDER
AVG.LIB.AB EPISTVLIS
GRAECIS.SE.VIBVS.FECIT
SIBI.ET.SVIS.QVE
LIBERTIS LIBERTABVS
POSTERISQVE.AEORVM

SECVRITATI
COGNATIONIS SVAE
FORTVNATVS.AVG.L.
VERNA.PATERNVS
AB.EPISTVLIS
ACCENSVS PATRON
DIVO.AVG.VESPASIANO
LICTOR.CVRIAT
VIAT.HONOR.DEC.COS.ET.PR
ET.SIBI.ET.
EPAPHRODITO AVG.L.
AB.EPISTVLIS.FRATRI
SVO

FLAVIVS.AVG.L.PROTOGENES
AB.EPISTVLIS
SIBI.ET.TETTANNE.C.F.
SABINIAE.SVAE

SVETONIVS in Claudio. Narcissi cuiusdam Claudij Imp. liberti facit mentionem quo in conscribendis Epistulis usus fuerit Claudius. Eius uerba sunt hæc. Ac super hos Polybium á studijs. qui saepe inter duos consules ambulabat: sed ante omnes Narcissum ab Epistulis. & Pallantem á rationibus quos decreto quoq; Senatus. non praemijs modo ingentibus. sed et Quaestorijs. Praetorijsq; ornamentis ornari libenter passus est: tantum preterea acquirere. & rapere. ut quaerente eo quondam de fisci exiguitate non absurde sit dictum. abundaturum. si á duobus libertis in consortium acciperetur. Narcissi meminit etiam Dion lib: lx. Qui uero in antiquis his inscriptionibus nominantur. fuerunt et ipsi á conscribendis cum graecis tum latinis Epis Imperatorum liberti. et eorum nomina nisi ex uetustis his monumentis nota essent, in ignoratione prorsus hominum uersarentur.

A Bibliothecis.

IBLIOTHECAS Romae multas fuisse, cum Graecas, tum Latinas, ex veterum scriptorum (quos infra adducam) monumentis intelligere possumus. qui autem iis praepositi erant, dicebantur à bibliothecis, forma eadem, qua à studiis, ab epistulis, & alia eiusmodi antiquos dixisse obseruauimus. Prius autem bibliothecas ipsas, quarum mentio apud scriptores extat, colligamus: deinde nomina eorum, qui iis praefuerunt, subiungamus. Romam primus librorum copiam, inquit Isidorus lib. VI cap. III aduexit Aemilius Paulus, Perse Macedonum rege deuicto. Sylla quoq; multos libros ex Athenis Italiã vexit: Lucianus in libro aduersus Indoctum. Lucullus deinde ex Pontica praeda, ut idem Isidorus scribit. Sed bibliothecae Luculli meminit his uerbis Plutarchus in eius vita: quae ut sunt à Leon. Iustiniano in latinum versa, ita proferemus. Nihil minus tamen diligentiae ad ea sibi comparanda adhibuit, quae studioso, ac literatissimo homine digna essent. etenim plurimos pulcherrimosq; coëgit libros, quorum profecto vsus maiorem sibi quàm ipsa possessio gloriam uendicabat. studioso enim cuique & bibliothecae, & quae circa erant scholae, atque deambulacra liberè, perpetuoq; patebant, quo se Graeci, cum per otium licuisset, velut in amoenissimum quoddam Musarum diuersorium conferre solebant: ibi loquendo, legendo, disputando diem iucunde terebant; & Lucullus ubi plerunque eruditissimos viros disputare uidisset, eo se potissimum ingerebat &c. Bibliothecae Iuliae meminit Suetonius in Caesare, scribens. Bibliothecas Graecas, & Latinas, quas maxime posset, publicare parabat, data M. Varroni cura cõparandarum, ac dirigendarum. & Isidorus lib. VI Post hos Caesar dedit M. Varroni negotium maximae bibliothecae construendae. Asinij Pollionis bibliothecae facit mentionem Plin. lib. VII. c. III his uerbis. M. Varronis in bibliotheca, quae prima in orbe ab Asinio Pollione ex manubiis publicata Romae est, vnius uiuentis posita imago est. & lib. XXXV c. II Asinij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, bibliothecam dicando, ingenia hominum rẽ publicam. fecit. Isidorus li. VI c. III. Primus autem Romae bibliothecas publicauit Pollio, Graecas simul atque Latinas, additis auctorum imaginibus in atrio, quod de manubiis magnificentissmum instruxerat. Bibliothecae Palatinae, quae in antiquis inscriptionibus saepi us nominatur, ita meminit Suetonius in Augusto. Templum Apollinis in ea parte Palatinae domus excitauit, quam fulmine ictam desiderari à Deo Aruspices pronuntiarunt, addita porticus cum bibliotheca Latina, Graecaq;: quo loco iam senior saepe etiam senatum habuit, decu-

riasq;

riasq́; iudicum recognouit &c. Plinius lib. VII *cap.* LVIII. *Veteres Graecas literas fuisse easdem penè, quae nunc sunt Latinae, indicio erit Delphica tabula antiqui æris, quae est hodie in Palatio, dono principum Mineruae dicata in bibliotheca &c. Et lib.* XXXIIII *cap.* VII. *Videmus certe Apollinem in bibliotheca templi Augusti Thuscanicum quinquaginta pedum à pollice. Huius bibliothecae meminit Horatius lib.* I *epist.* III *hoc uersu.*

Scripta Palatinus quaecunque recepit Apollo.

Ouid. lib. III *de trist. Proper. lib.* II, *Dion lib.* LIII, *Suet. de illustr. Grãmaticis in Hygino, Galen. lib.* I *de cõp. med. Seruius in* VIII *Aen. Acro, & Porphyrion in epist.* III *lib.* I. *Bibliothecae porticus Octauiae meminit Plutar. in Marcello, eamq́; ab Octauia Augusti sorore in honorem Marcelli extructam fuisse scribit. Dion tamen lib.* XLIX *à sororis nomine Octauianam bibliothecam appellatam Augustum extruxisse ex Dalmatum manubiis refert. Eius autem meminit & Suet. in lib. de illustr. Grammaticis his uerbis, de Melisso scribens. Quare cito manumissus Augusto, & insinuatus est, quòd eleganter curam ordinandarum bibliothecarũ in Octauiae porticu suscepit. P. Victor bibliothecam porticus Octauiae nominat in lib. de regionib. Bibliothecae, quae erat in domo Tiberij Imp. facit mentionẽ Gell. lib.* XIII *cap.* XIX. *Cum in domus Tiberianae bibliothecae sederemus ego, & Apollinaris Sulpicius &c. Vopiscus in Probo. Ex bibliotheca Ulpia aetate mea in thermis Diocletianis. Itẽ ex domo Tiberiana &c. Tiberij autem domus in ea Palatini montis parte fuit, quae uiam Sacram, & Pacis templum respicit, ut ex plumbea lamina aquaeductus ibi nuper reperta in hortis Alex. Farnesii Card. cum inscriptione Tiberij Caes. Imp. coniicere licet. Bibliothecae, quae erat in templo Traiani, meminit idem Gellius his uerbis lib.* II *cap.* XXVII. *Edicta ueterum Praetorum sedentibus forte nobis in bibliotheca templi Traiani &c. Haec deinde in thermas Diocletiani, ut opinor, translata est, & Ulpia à scriptoribus nominata. eius meminit P. Victor in reg.* VI. *Vopiscus in Aureliano. Et si his contentus non fueris, lectites Graecos, linteos etiam libros requiras, quos Ulpia tibi bibliotheca, cum uolueris, ministrabit. Et paulopost. Haec ego à grauibus uiris comperi, & in Ulpiae bibliothecae libris relegi &c. In Tacito. Habet bibliotheca Ulpia in armario sexto librum elephantinum, in quo hoc S. C. perscriptum est &c. In Probo. Usus autem sum, ne in aliquo fallam charissimam mihi familiaritatem tuam, praecipuè libris ex bibliotheca Ulpia, aetate mea in thermis Diocletianis &c. In Numeriano. Ut illi statua non quasi Caesari, sed quasi rhetori decerneretur ponenda in bibliotheca Ulpia. Bibliothecae, quae erat in templo Pacis, meminit Galenus lib.* I *de cõp. med. & Gellius lib.* XVI *cap.* VIII. *his uerbis. Commentarium de proloquiis Laelij docti hominis, qui magister Varronis fuit, studiose quaesiuimus, eũq́; in Pacis bibliotheca repertum*

tum

tum legimus. Bibliothecae Capitolinae facit mentionẽ Orosius lib. VII *cap.* XVI. *Anno ab* V. C. DCCCCCXXX *&c. nam fulmine Capitolium ictum, ex quo facta inflammatio, bibliothecam illam, maiorum cura, studioq; compositam, aedesq; alias iuxta sitas rapaci turbine concremauit. Tiburtinae bibliothecae meminit Gellius lib.* IX *cap.* XIIII *his uerbis. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro scriptum utrumque, facies, & facij. & lib.* XIX *cap.*V. *Sed, cum bibendae niuis pausa fieret nulla, promit è bibliotheca Tiburti, quae tunc in Herculis templo satis commode instructa libris erat &c. Bibliothecae Iulij Martialis facit mentionẽ Martialis lib.* VII.

Ruris bibliotheca delicati,
Vicinam videt vnde lector vrbem,
Inter carmina sanctiora si quis
Lasciuae fuerit locus Thaliae,
Hos nido licet inseras vel imo,
Septem quos tibi misimus libellos,
Auctoris calamo sui notatos:
Haec illis pretium facit litura.
At tu munere dedicata paruo,
Quae cantaberis orbe nota toto,
Pignus pectoris hoc mei tuere,
Juli bibliotheca Martialis.

P.Victor, Bibliothecae, inquit, Romae vndetriginta publicae: ex iis praecipuae duae, Palatina, & Vlpia. Domitianum Bibliothecas vetustate consumptas reparasse scribit Suetonius in eius vita. His igitur praefuerunt, Juliae M.Varro: vt Suetonius scribit. Palatinae, C. Iulius Hyginus, Aug. lib. vt idem Sueton. in lib. de illustribus Grammaticis, & C. Iulius Falyx, & C. Iulius Phronimus: vt est in antiquis lapidibus. Bibliothecae porticus Octauiae C. Melissus, Augusti lib. vt est apud Suetonium in eodem de illustribus Grammaticis libro. Bibliothecas autem priuatas, cuiusmodi illa Pomponij Attici à Cicerone describitur, quia parum frequens earum mentio est apud veteres scriptores, omisimus colligere.

DIIS. MANIBVS
C. IVLIVS . FALYX
A'. BYBLIOTHECA
GRAECA. PALAT.

C. IVLIVS. C.L.PHRONIMVS
A'.BYBLIOTHECA.GRAECA

OSSA
VIBIAE . SVCCESSAE . LIVIAE . AVG. SER
AB. ARGENTO. POTORIO. ITEM. A.VESTE
L.VIBIVS. AVG. SER. PAMPHILVS. SCRIBA
LIB. ET. A'. BYBLIOTHECA. LATINA
APOLLINIS . CONIVGI . FIDELISSIMAE
ET . PIISSIMAE . B. D. S. M.

SVLPICIAE
THALLVSAE
ANTIOCHVS . TI . CLAVDI
CAESARIS. A. BYBLIOTHECA
LATINA . APOLLINIS
CONIVGI . SVAE
BENE . MERITAE

ALEXIO
CAESARIS
AVG. AB
BYBLIOTHECE

NOMINA VIRORVM ILLVSTRIVM, & eruditorum, quae in impresſis hoc libro monumentis habentur.

Priuatas aliquot ciuium aedes, in quibus imagines nõnullae huiusmodi, & elogia seruantur, quandoq; dominis libuerit, uendita, uel donata, locum, ut quotidie fit, mutatura, indicare supersedimus.

FINIS.

Nomina, quae operarum vitio, vt in antiquis marmoribus leguntur, non sunt expressa, ita ad vetustorum lapidum fidem corrigito.

13	15	54
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ	ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΛΙΝΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ	ϹΠΕΥϹΙΠΠΟϹ ϹΥΡΥΜϹΔΟΝΤΟϹ ΑΘΗΝΑΙΟϹ
55	63	66
ΞΕΝΟΚΡΑΤΗϹ ΑΓΑΘΑΝΟΡΟϹ ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΟϹ	ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΒΛΟΥΣΩΝΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ	ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ ΦΙΛΟΚΩΜΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ
67	73	77
ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ ΑΣΚΙΟΝΔΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ	ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ ΛΕΩΓΟΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ	ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΟΗΝΑΙΟΣ

VENETIIS MDLXX.
In aedibus Petri Dehuchino, Galli.